

๑

ผู้มาเยือน

หมู่บ้านดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่

ทางเนินเขามีเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มมาแต่ไกล ก่อนที่รถคันหนึ่ง จะปรากฏขึ้น มุ่งหน้าผ่านซุ้มประตูทางเข้าจนฝุ่นดินฟุ้งกระจาย ชาวบ้านที่ยืนรอต่างชะเง้อซुकอกันสลดอน เพราะนานๆ ทีจะมีรถยนต์เข้ามาถึงที่นี่

‘ทอง’ ผู้ใหญ่บ้านวัยสี่สิบตอนปลายยืนยิ้มร่าอยู่ที่หัวบันไดบ้าน ตะโกนเรียก ‘คำแก้ว’ ศรีภรรยาและ ‘บัวซุม’ ลูกสาวให้ลงจากเรือน หันไปสั่งไอ้อินลูกน้องคนสนิทให้เดินตาม

รถจี๊ปรุ่นปีหนึ่งเก่าเจ็ดศูนย์จอดนิ่งจนเครื่องดับสนิท พอฝุ่นควันจางหายประตูด้านคนขับก็เปิดออก พลขับร่างผอมมิ่งปรีไปเปิดประตูผู้โดยสารฝั่งซ้ายมือ ผู้ที่โผล่ออกมาจากรถเป็นชายวัยห้าสิบปีรูปร่างสันทัด แต่งตัวด้วยเสื้อยืดคอปก กางเกงยีนดูสะอาด แถมยังสวมหมวกควาบอย ใก้อย่างกับพระเอกหนัง

“ยินดีต้อนรับหมู่บ้านดงหลวงครับ” ผู้ใหญ่บ้านดัดเสียงเป็นลำเนียงคนสยาม ทำเอาชาวบ้านขมวดคิ้ว เพราะไม่ค่อยจะได้ยิน ‘พ่อหลวงทอง’

พูดแบบนี้กับใคร

ทองไม่เคอะเขิน ถึงไม่อยากพูดก็จำเป็นต้องพูด เพราะแขกที่มาหา เป็นถึงข้าราชการที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ

นายอำเภอ ‘ครรชิต’

“นั่งรอนานจนเมื่อย ไม่นึกว่าจะไปไกลขนาดนี้” แขกมาเยือนบนพร้อม ถอดหมวกควาบออกมาพัด “ยิ่งตอนข้ามสะพานแม่น้ำ ฉันลื่นแทบตายนกลัวว่าจะตกลงไป ฉันว่าคงต้องหางบมาสร้างสะพานดีๆ ให้แล้ว” เขาเอ่ยเจือเสียงหัวเราะถึงการเดินทางอันทรหดและยาวนาน

พ่อหลวงทองขยิบตาให้บัวชมน้ำน้ำเย็นใส่ขันมาส่งให้ นายอำเภอรับมาดื่มด้วยความสดชื่น

ประตูที่นั่นผู้โดยสารมีคนออกมาอีกคน เผยให้เห็นว่าเธอเป็นสตรีอายุราวยี่สิบกว่า ใบหน้าแต่งแต้มให้สวยด้วยเครื่องสำอาง ดวงตาตบแต่งด้วยแว่นกันแดดเก๋ไก๋ หญิงสาวสวมเสื้อเซ็กซี่สีแดงแบร์ริด์ กางเกงขายาวเข้ารูป ปลายตารางตามสมัยนิยม ชาวบ้านที่ได้เห็นต่างตาโตอ้าปากค้าง

เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างมอง นายอำเภอจึงได้เวลาแนะนำ

“ผู้ใหญ่ทอง นี๋ยูวดี ลูกสาวฉันเอง เธอเพิ่งมาจากกรุงเทพฯ ก็เลยชวนมาเที่ยวที่บ้านดงหลวงด้วย” ครรชิตแนะนำพร้อมกับส่งขันน้ำให้

สาวชุดแดงส่ายหน้า “ไม่หรรหะค่ะคุณพ่อ หนูไม่หิว” ปากบอก แต่สายตากลับมองคนรอบตัวอย่างดูแคลน

“ยินดีเลยครับนาย ฉันเชิญนายและคุณยูวดีพักผ่อนบนเรือนกันก่อนดีกว่า เตี่ยยูวดีนี่พวกเราจะมีงานเลี้ยงต้อนรับนายและลูกสาวที่ศาลาวัดนะครับ”

“อะไรนะ! จะเลี้ยงต้อนรับที่ศาลาวัด” ยูวดีเอ่ยเสียงสูง ยกมือทาบอก “จะจัดงานศพหรือไง”

คำแย้งของบุตรสาวทำเอานายอำเภอสะดุ้งโหยง

“เป็นศาลาอเนกประสงค์ที่เราสร้างเสร็จและกำลังจะมีงานเฉลิมฉลอง

นะครับคุณยุวดี” ทองรีบชี้แจง “อีกอย่างงานศพคนบ้านดงหลวงเราจัดกันที่บ้าน ไม่ได้จัดกันที่วัดครับ” เจ้าของบ้านอธิบายต่อ คนล้ามนานियมจัดงานศพที่บ้านมากกว่าที่วัด ต่างจากภาคกลาง

ยุวดีพยักหน้าเหมือนเข้าใจแล้วยิ้มมุบมุปากให้คนที่มามุงดู พ่อหลวงทองจึงเดินนำแขกคนสำคัญขึ้นเรือน

ตระวันลาหลังดอย เสียงนกกาใหญ่ร้องประสานบทยอดไม้รอบตัวค่อยๆ มีด เดือนดวงใหญ่เห็นขึ้นฟ้า แจ่มใสดวงมราวกับสาวน้อยที่กำลังจะได้วอดโหมแก่บุรุษ

อีกสองวันจะเป็นวันขึ้นลืมหาค่า แถมยังเป็นงานบุญปอยหลวง คำนี้บ้านดงหลวงก็คัก ศาลาเอกประสงค์แห่งใหม่ถูกจัดแจงแต่งดาให้เป็นงานขันโตกต้อนรับนายอำเภอ

“ปีนี้หมู่บ้านเฮาโชคดี ท่านนายอำเภอมาร่วมเป็นเกียรติในงานบุญศาลาใหม่ ดูแลเป็นดีๆ เนื้อ บ้านดงหลวงเฮาจะได้พัฒนา” ทองบอกกับชาวบ้าน เขาเพิ่งรับหน้าที่เป็นผู้ใหญ่บ้านจากหนานเบ็งได้เพียงสามปี ชาวบ้านไว้วางใจให้ตระกูลของเขาสืบทอดตำแหน่งมาตั้งแต่บรรพบุรุษรุ่นทวด จนเมื่อได้เดินทางไปติดต่อบุรุษการในตัวอำเภอ เกิดถูกชะตากับนายอำเภอที่เพิ่งย้ายมาใหม่ คอยกันไปคอยกันมากี่สนิท สบโอกาสสำคัญที่บ้านดงหลวงจะมีงานบุญ ทองจึงไม่พลาดชวนเจ้านายมาเที่ยว

นายอำเภอและลูกสาว พร้อมด้วยผู้ติดตามสองคน เดินลงจากเรือนของพ่อหลวงทองซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ วัด ตื่นตาตื่นใจไม่น้อยที่ตอนนี้ตามถนนเรื่อยไปจนถึงศาลาแห่งใหม่ตกแต่งด้วยโคมหลากสี เทียนและผางประทีป ถูกจุดตามทางส่องแสงวิบวับ ตุงสัญลักษณ์ของงานปอยปักเป็นแนวยาวไปจนถึงซุ้มประตูหมู่บ้าน

นักดนตรีเข้ามาในศาลาครบแล้วจึงเริ่มบรรเลงดนตรี สร้างบรรยากาศสนุกสนาน แขกบ้านไกลนั่งล้อมวงบนเสื่อ ทองในฐานะเจ้าบ้านรินสุราใส่จอกให้เจ้านาย ครรชิตยกดื่มและหัวเราะชอบใจ ไม่นานเหล่า

สาวน้อยคนงามก็ช่วยกันยกขันโตกอาหารมาวางตรงหน้า

“กินเต็มที่เลยนะครับนาย วันนี้พวกผมลืมนิวลัมหมูเพื่อต้อนรับนาย โดยเฉพาะ มีทั้งลาบทั้งแกง” ทองยิ้มตาหยี ด้วยนิสัยนักเลง ใครถึงเรือนชานก็ต้องเลี้ยงดูไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

ครรรชิตกล่าวขอใจ แล้วหันไปทางลูกสาวที่นั่งข้างๆ

“ยูวดี พอกินได้ไหมลูก”

ลูกสาวชายตามองอาหาร “ลาบดิบแบบนี้หนูกินไม่ลงหรอกค่ะ แล้วข้าวเหนียวนั้นก็ดูสกปรก”

“ไม่ต้องห่วงครับคุณยูวดี คำแก้แ้มผมเตรียมข้าวเจ้ากับผัดผักให้แล้ว เต็มมีลาบคั่วด้วย” ทองตอบเพราะคิดไว้แล้วว่าอย่างยูวดีคงกินอาหารพื้นเมืองไม่ได้แน่

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบ

“ลาบทางเหนือรสชาติเข้มข้นด้วยเครื่องเทศ ต่างจากลาบทางอีสาน” คนเป็นพ่ออธิบาย แล้วหันมาชวนทองชดสุราพื้นถิ่นต่อ

กระทั่งดนตรีพื้นเมืองเปลี่ยนเป็นจังหวะฟ้อนรำ สาวน้อยหน้าตาดำจิ้มลิ้มหกคนก็เดินนวยนาดออกมา ทุกคนสวมชุดช่างฟ้อนสีสดใสกับชั้นตินจก ร่ายรำฟ้อนเล็บตามจังหวะ ต้อนรับบุคคลสำคัญที่มาเยือนหมู่บ้าน

“ฟ้อนเล็บของสาวๆ ในหมู่บ้านครับ คนหน้าสุดจำได้หรือเปล่า บัวซุ่มลูกสาวผมเอง” ทองกระซิบ

พอเห็นว่าเป็นลูกสาวผู้ใหญ่ ครรรชิตก็หัวเราะชอบใจ “ขอบคุณมากนะทองที่ต้อนรับพวกเราเป็นอย่างดี แม้ว่าจะเป็นการมาเยี่ยมที่ไม่เป็นทางการเท่าไรนักก็ตาม”

ตัวอำเภอที่ครรรชิตทำงานอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่สองร้อยกว่ากิโลเมตร ทว่าบ้านดงหลวงยังไกลกว่า เพราะห่างจากตัวอำเภอไปอีก ต้องเดินทางเกือบเป็นวัน บ้านดงหลวงผ่านดงหลวงสมชื่อ มีทั้งป่าใหญ่ แม่น้ำกว้าง อยู่ติดชายแดนพม่า เล่าลือว่าไม่ค่อยมีใครไปถึง ครรรชิตเองก็อยาก

พิสูจน์ ขนาดเดินทางด้วยรถจี๊ปแรงดี ออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ มาถึงที่นี่
ยังเกือบค่ำ

“แค่นายคิดจะมาเยี่ยมหมู่บ้านไกลๆ พวกเราก็ตีใจแล้วครับ”

นายอำเภอยิ้ม แล้วกดข้าวเหนียวมาจิ้มกับลาบวัว หันไปมองดู
ลูกสาวที่เอาแต่จ้องดูช่างฟ้อนจึงถาม

“ชอบไหมลูก”

“ก็...” มีเสียงหัวเราะในลำคอ “สวยดีค่ะ เหมือนในหนังสือเรื่องสาวเครือ-
ฟ้าเลย นี่ถ้าคุณพ่อเป็นร้อยตรีพร้อม คินนี่คงได้ช่างฟ้อนเป็นเมียแน่ๆ”

นายอำเภอสะดุ้งโหยง เหลียวซ้ายแลขวาเกรงว่าจะมีใครได้ยิน “พูด
อะไรอย่างนั้นลูก เดี่ยวผู้ใหญ่ทองก็ได้ยินหรอก”

“หนูพูดจริงนี่ค่ะ ผู้ใหญ่ทองเองก็คงอยากให้คุณพ่อได้เมียเป็นผู้หญิง
แถวนี้สักคน หรือไม่ก็คงอยากยกลูกสาวให้”

“ยูวดี!” บิดาเริ่มเสียงแข็ง ทว่าลูกสาวยังตีหน้าซื่อ

“คุณพ่ออย่าแกล้งทำเป็นเห็นใจพวกเขาเลยค่ะ คุณพ่อก็คิดไม่ต่าง
จากหนูหรอก คนที่นั่นก็แค่คนโง่ ป่าเถื่อน พวกเรามีหน้าที่แค่มาหาผล
ประโยชน์เท่านั้น” ลูกสาวเอ่ยพร้อมกับลูกออกจากวงชั้นโตกไป

“มีอะไรหรือเปล่าครับ หรือว่าคุณยูวดีไม่ชอบอาหารที่เราเตรียมมาให้”
เจ้าของบ้านถาม

“ขอโทษที่ ยูวดีถูกตามใจจนเคยตัว อาจจะต้องเสียมารยาทไปบ้าง”
ครรชิตเอ่ยพร้อมกับถอนหายใจ บางครั้งเขาเองก็รู้สึกที่...ตัวเองนั้นแหละ
ที่ทำให้ลูกสาวกลายเป็นคนแบบนี้

สิบปีก่อนที่กรุงเทพฯ หลังจากครรชิตและนริณผู้เป็นภรรยาามีเหตุ
ให้ต้องหย่าร้างกัน ยูวดีไปอยู่กับฝ่ายแม่ซึ่งมีครอบครัวใหม่เป็นนายทหาร
ใหญ่ ในขณะที่เขาเป็นเพียงข้าราชการต้อยตอดและถูกกีดกันไม่ให้พบหน้า
ลูกสาว ยูวดีได้รับการเลี้ยงดูอย่างตามใจและถูกสอนให้เกลียดพ่อ แถม
พ่อใหม่ก็ปลุกฝังให้เธอรู้จักคำว่าแพ้ไม่เป็น เด็กหญิงจึงกลายเป็นคุณหนู

เอาแต่ใจ มองว่าเขาเป็นเพียงพ่อที่ไม่เอาไหน

ห้าปีต่อมา ครรชิตสอบได้เป็นนายอำเภอ มารับราชการไกลถึงเมืองเหนือ พ่อลูกแทบไม่ได้เจอหน้ากันอีก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็เริ่มห่างหายไปแต่แล้วเมื่อวาน วันที่อากาศสดใส ยุวดีก็ปรากฏตัว ณ ที่ว่าการอำเภอ ครรชิตดีใจมากที่ลูกสาวอุตุส่าห์ตัดสินใจมาหาถึงที่ทำงานซึ่งเป็นอำเภอไกลปืนเที่ยงของเชียงใหม่ เมื่อถามความเป็นมา ลูกสาวก็ตอบด้วยสีหน้าหยิ่งยโส

‘ประเทศไทยหนูไปได้หมดทุกที่แหละ หนูไม่ได้ซีซาลดเหมือนคุณพ่อนี่คะ’

ครรชิตรู้แล้วว่า เด็กหญิงใส่อีโก้ที่เคยประคองกอดได้เปลี่ยนไปแล้ว เมื่อรู้ว่าบิดามีแผนการจะเดินทางไปบ้านดงหลวง ลูกสาวเมืองกรุงก็ยิ่งสนใจ ยินทรานว่าขอตามไปด้วย ครรชิตจึงไม่ยอมขัดใจ เพราะบางทีก็อยากให้ยุวดีรู้ว่า เขาก็เป็นพ่อที่พร้อมปกป้องลูกตัวเองได้เช่นเดียวกัน

ตลอดการเดินทางสู่บ้านดงหลวงต้องใช้ความอดทนสูง หนทางไกลกันดาร แคมเส้นทางยังคงเคี้ยวและเต็มไปด้วยเหวลึกอันตราย ยุวดีเองก็แทบทนไม่ได้ บ่นเอาแต่ใจตลอดทาง

‘อดทนหน่อยลูก เดี่ยวก็ถึงแล้ว’ ครรชิตพยายามปลอบ

‘หนูไม่คิดว่ามันจะลำบากขนาดนี้ คุณพ่อไม่เคยทำให้ชีวิตหนูสบายเลย’

ลูกสาวคงไม่รู้ว่าประโยชน์คนนั้นทำคนเป็นพ่อเจ็บช้ำยิ่งกว่าถูกมิดคมพันแสกหน้า

ยุวดีเป็นคนพูดอะไรไม่คิด ทุกถ้อยคำเต็มไปด้วยคำพยายามเหยียดเธอหัวเราะที่เห็นชาวเขาตัวมอมแมม รังเกียจเมื่อเห็นคนเป็นโรคคอกพอกสรรเสริญแต่คนกรุง คุยโวถึงโลกตะวันตกจนครรชิตรู้สึกอึดอัด

อย่างเมื่อตอนเย็น บนเรือไม่สัก เจ้าของบ้านจัดพิธีรับขวัญมัดมือตามธรรมเนียม เป็นการบอกเทวดาฟ้าดินและผีบรรพบุรุษว่าผู้มาเยือนไม่ใช่

คนแปลกหน้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะได้คุ้มครอง ตอนผู้เฒ่าหีบเส้นฝ้ายมาผูก
แขน ยุวดีก็หลุดหัวเราะ แถมยังกระซิบบอกบิดา

‘ปัญญาอ่อนลีนดี คนที่นี้กำลังจะขอให้ผียอมให้เราเข้าหมู่บ้าน หนูว่า
คนที่มึลสิทธิ์อนุญาตคือคุณพ่อนะคะ ไม่ใช่ผียูย่า’

ครรรชิตส่ายหัวด้วยความหนักใจ บางทีเขาอาจจะเลื่อนกำหนดกลับ
ให้เร็วขึ้น

ร่างบางก้าวออกจากศาลา เดินไปบริเวณลานโล่งข้างวัด เสียงระลือ
ซอ ซึ่ง ที่อยู่ด้านหลังเบาลง ยุวดีหีบบุหรือจากกระเป๋าทิ้งออกมาสูบ เหลือบมอง
หญิงชราที่นั่งสูบยามวน ก่อนจะทำมึลเหยียดใส่และหันไปมองจันทร์บนฟ้า

หวนนึกถึงใครบางคนในตอนนี่คงตามหาเธอทั่วเมืองเชียงใหม่ แต่
อย่างไรก็คงไม่มีทางหาเจอ เพราะตอนนี้เธอหนีมาไกลถึงบ้านดงหลวงแล้ว...
สมน้ำหน้า

ริมฝีปากอ้อมพ่นควันออกมาเป็นสาย ลอยวนเลื้อยเป็นงูก่อนจะหาย
ไปในอากาศ สาวสวยหมุนตัวเดินเล่นชมบรรยากาศรอบๆ หมู่บ้านแห่งนี้
ช่างบ้านนอกคอกนา ทั้งไฟฟ้า น้ำประปา และสาธารณสุขพื้นฐานยังมาไม่ถึง
ที่นี่เป็นดั่งเมืองลับแลไร้ความเจริญ ถ้าไม่มีเหตุทะเลาะกับ ‘นirut’ ไม่มีทาง...
ที่เธอจะย่างกรายมาเยือน

เธอเดินไปตามแนวรั้วอิฐเก่าๆ ของวัด เจอรูปปั้นสิงห์สองตัวที่ซุ้ม
ประตู เดินเข้าไปด้านในจึงเห็นวิหารขนาดเล็กตั้งตระหง่าน รูปปั้นพญานาค
เลื้อยลงมาตามชั้นบันไดดูทรวดโถม ไม่สวยงามเหมือนวัดในตัวเมือง
เชียงใหม่สักนิด

มัวแต่มองรอบตัวเสียเพลิน ยุวดีก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะเพิ่งเห็นว่า
มีบุรุษร่างใหญ่ยืนจ้องเธอในระยะห่างไม่ถึงสามเมตร!

ในมือเขาถือคบไฟส่องให้เห็นใบหน้าชัด ชายหนุ่มไม่สวมเสื้อ ทุ่ง
ผ้าเค็ดม้าม มีรอยสักตั้งแต่สะโพกลงไปจนถึงหัวเข่าทั้งสองข้าง สายตาที่
จ้องมาทำให้ยุวดีใจสั้น

“มองอะไร!” เธอใช้เสียงข่มไม่ยอมแสดงอาการ แต่คนตรงหน้าไม่สะทกสะท้าน ยังคงจ้องเธอด้วยสายตาที่เดาไม่ได้ว่าคิดอะไรอยู่ ที่...ไม่แน่ใจไหมว่าบ้านนอกคนนี้อาจกำลังตะลึงในความงามของเธอ

ดวงตาชั้นเดียวยังนิ่งเหมือนรูปปั้น คิ้วเข้มพาดเฉียง จมูกโด่งเป็นสัน กล้ามเนื้อหน้าอก แขน ขา เป็นมัดแน่น โดยรวมแล้วหล่อเกินที่จะมาหมกตัวอยู่ที่นี้ แต่ดูการแต่งกายก็แสนแปลก ไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป

“เสียมารยาท จ้องหน้าฉันอยู่ได้” เธอพยายามจ้องตอบ แต่แววตาคู่นั้นกลับทำให้รู้สึกเหมือนกำลังจมนลงในบ่อน้ำลึก

ในที่สุดคนแปลกหน้าก็หมุนตัวเดินหนี

“นี่หยุดนะ จะหนีไปอย่างนี้แหละ” เธอตะโกน ร่างใหญ่หยุดก็ก้าวรุดดีเห็นว่าแผ่นหลังกว้างของเขามีรอยแผลเป็นเป็นทางยาว

เขาหันมามองหน้าอีกครั้ง แต่แล้วก็ตัดสินใจเดินต่อ

สาวกรุงเม้มปาก คนสวยอย่างเธอไม่ชอบให้ใครเดินหนีถ้าเธอไม่ได้เป็นคนสั่ง แล้วไอ้บ้านนอกนี่มันเป็นใคร

“ฉันบอกให้หยุด!”

ไม่เป็นผล คนถือคบไฟเดินต่อไปทางประตูวัด ร่างใหญ่เดินเร็วผิดมนุษย์มนา

“คุณยุติเจ้า”

เสียงเรียกชื่อสะกิดให้เธอได้สติ หันไปมองก็พบว่า เป็นลูกสาวของผู้ใหญ่บ้าน

“บัวซุ่ม”

“ข้าเจ้าฮ้องคุณยุติตั้งหลายรอบ แต่คุณยุติก็บ่สนใจ” สาวน้อยถูกบิดาลั้งให้ออกมาตามหาหญิงสาวที่หายตัวไปจากงานเลี้ยงต้อนรับ

“ฉันกำลังคุยกับผู้ชายคนหนึ่งอยู่ เธอรู้จักเขาไหม”

“เฒ่าเจ้า ข้าเจ้าบ่ทันหัน”

ยุติทำหน้าที่ “คนที่หน้าตาก็พอดูได้ ไม่ใส่เสื้อ และมีรอยสักที่ขา

อ้อ เหมือนจะมีแผลเป็นที่ด้านหลังเป็นทางยาว” ในใจยังไม่เชื่อว่าเขาจะเป็น
ผี สาวสมัยใหม่เช่นเธอเชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ได้เท่านั้น

“บ๊านล่อเจ้า คุณยุวดีปี๊ไปทำงานดีกว่า คนอื่นเป็นห่วง” คนอ่อนกว่า
เอ่ยประโยคหลังซ้าๆ เพื่อให้ยุวดีรู้สึกว่าการเกรงใจ ก่อนจะหมุนตัวจากไป
ยุวดีเบะปากมองตามหลัง

‘เฮอะ! ทำมาเป็นประชดประชัน คนอย่างฉันไม่จำเป็นต้องแคร์ใคร
ทั้งนั้นยะ’

บัวชุมเดินจากมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ในใจกลับว่าวุ่นเรื่องที่
แม่หญิงเมืองกรุงถาม

ผู้ชายคนหนึ่งในวัด คนที่มีรอยสักที่ขา หวังว่าคงไม่ใช่...อ้ายพันแสง

๒

กบหลงกา

ดงป่าเหนือชายคา ไก่ป่าโก่งคอขันก้อง ไม่นานตัวอื่นๆ ก็ขานรับ
ปลุกทุกชีวิตให้เริ่มต้น แต่ที่ทำให้พ่อเฒ่า ‘จันทร์’ ลืมตาตื่น กลับเป็นเสียง
โครมครามที่มาจากฝั่งเตาไฟ

ตั้งสติ คิดได้ว่าคงเป็นเมียรักกำลังเตรียมนั่งข้าว เขาพลิกตัวหันไป
มองหน้าต่าง เห็นแสงเรือเรือที่ขอบฟ้า จึงดันตัวเองให้ลุกจากที่นอน

“ข้าเสียหม้อตก สู่มาตวย” ‘คำป้อ’ เอ่ยอย่างเกรงใจที่ทำให้สามีตื่น
ก่อนเวลาปกติ

“หน้าแล้งมันแจ้งเวย บ่ตื่นก่อจำเป็นต้องตื่น”

ร่างใหญ่เดินอู้อายไปยังขานเรือนเพื่อล้างหน้าล้างตา อากาศยามเช้า
สดใ สแสงสว่างเริ่มเห็นแผ่นดิน จันทร์ลงบันไดชั้นสุดท้าย ปิดซีก็เย็บไล่
เลือดลม ปีนี้เขาอายุเข้าหกสิบห้าแล้ว เร็วแรงที่เคยมีหดหาย จะเดินเห็น
ก็ลำบาก ไม่เหมือนยามหนุ่มที่ตัวเองกับเมียรักเดินบุกป่าฝ่าดงเป็นว่าเล่น

หยิบขันมาล้างหน้า น้ำเย็นโดนใบหน้าเรื่อยๆ ทำตาสว่าง เมื่อตื่น
เต็มตาจึงหันไปยังกระท่อมหลังเล็กที่ตั้งอยู่ติดกัน พลันก็มีใครคนหนึ่งเดิน

ออกมา เป็นหนุ่มร่างใหญ่รูปร่างงาม

“จะไปไหนแต่เช้า พันแสง” ผู้เฒ่าถาม “พันแสง” นุ่งเสื้อม่อฮ่อมตัวเก่า
สะพายย่ามเหมือนมีกิจธุระบางอย่าง

“ตะคินตุ๊ปู่ขอหื้อเข้าไปช่วยเพี้ยวถางป่าเหนือวัด” ตาขึ้นเดียวเรียวลึก
มองมาเหมือนมีความลับมากมาย

จันทร์พยักหน้า “ฝากไหว้สาตุ๊ปู่ตวย อ้อ แล้วสูทก่อนจะต้องไปสุงสิงกับ
ไผเน้อ เข้ากัว่าป้อหลวงทองเป็นจะบ่พอใจ”

พันแสงรับคำก่อนจะเดินจากไป ลักพักหญิงชราที่เดินลงเรือนมา

“พันแสงมันไปไหน”

“ไปช่วยเพี้ยวป่าหื้อตุ๊ปู่ที่วัด”

สีหน้าของคำป้อดูวิตก

“ข้าเตือนมันแล้วว่าบ่ต้องไปยุ่งกับไผ” จันทร์เอ่ยเพราะรู้สิ่งที่ไม่ค่อยรัก
กำลังกังวลดี

“ข้าบ่เข้าใจป้อหลวงทอง พันแสงมันบ่ก่อก่แค่คนหลงทาง จำความ
อะหยังบะได้ ยะหยังถึงได้จงเกลียดจงชังมันนั้ก” คำป้อเดินไปวางกระดิ่ง
ตากพริกบนหลังคา

จันทร์ถอนหายใจ “พ่อหลวงทองเป็นถือ หากไผจะเข้ามาอาศัยอยู่ใน
หมู่บ้าน ต้องมีพิธีมัดมือฮ้องขวัญ”

ธรรมเนียมที่ผู้นำหมู่บ้านทุกรุ่นยึดมั่น ใครจะเข้ามาบ้านดงหลวง
พ่อหลวงบ้านต้องรับทราบและผ่านข้อมประตุมหาหมู่บ้านอย่างถูกต้อง ซึ่งมีใช้
กับพันแสง เขาคือคนแปลกหน้าที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้า หลงทางเข้ามาจาก
ป่าตีนดอย

ไม่มีใครรู้ว่าพันแสงเป็นใคร แม้กระทั่งตัวเขาเอง

“ถ้าจะอัน ก่อยังบ่ฮ้องพันแสงไปมัดมือเสีย” คำป้อย้อน

“พ่อหลวงบ่ไว้ใจพันแสง เพราะเป็นคนบ่มีหัวนอนปลายตีน แถมชอบ
ทำตัวแปลกๆ” จันทร์เคยขอร้องให้พ่อหลวงทองทำพิธีมัดมือต้อนรับพันแสง

ตามจารีต แต่ผู้ใหญ่บ้านกลับบ้ายเบี่ยง ทยามเหยียดว่าพันแสงเป็นแค่พวก
ปะหล่องต่องลู้ หรือคนป่าไร่อารยะหลงมา

“พ่อหลวงคงจะหันเหเป็นคนตึกมากกว่า เลยบ่ยอมมัดมือหื้อ
พันแสงมัน ที่กับเจ้านายใหญ่โตจากในเมือง เลียงเป็นจันขี้ปุมพอจะแตก”
หญิงชราประชดประชันก่อนจะเดินขึ้นเรือนไปหุงหาอาหารต่อ

ชายชราหันไปมองแสงแรกของวันใหม่ที่ส่องประกายทาบธารธรณี
ทำให้นึกถึงเช้ามืดเมื่อห้าเดือนก่อน...

วันที่จันทร์และคำป้อออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืดเพื่อหาของป่าเหมือน
เช่นทุกวัน ขณะเดินผ่านลำน้ำจะเข้าไปในดง รุงๆ ท้องฟ้าที่มีดมิดก็สว่างโร
ตรงโหดหินริมธารมีแสงสีทองเหลืองอร่ามส่องลงมาอย่างร่างหนึ่งทีนอนสลบ
อยู่

ชายแปลกหน้าเนื้อตัวฟกช้ำและเต็มไปด้วยบาดแผล ที่ใหญ่ที่สุด
คงจะเป็นแผลกลางหลัง สภาพเหมือนถูกพัดมาตามลำน้ำ ลองใช้มือแตะ
จมูกดมลมหายใจก็พบว่ายังมีชีวิต สองสามภรรยาจึงช่วยพาเขามาพักพื้นที่
กระท่อม

เจ็ดวันเจ็ดคืนที่คนแปลกหน้าเอาแต่นอนตัวลั่น ต้องห่มผ้าและ
เช็ดตัวให้ ส่วนแผลด้านหลังก็ใช้ยาสมุนไพรประคบ บางคืนก็นอนละเมอ
เพื่อเสียดัง จับใจความได้เพียงว่า

‘เจ้านางหนี พาเจ้านางหนีไป!’

จันทร์และคำป้อรักษาตามอาการ ยกมือไหว้สา บอกผีปู่ผีย่า เทวา
อารักษ์ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ

เออหนอ...หากไอ้คนแปลกหน้ามันเป็นคนดี ยังมีบุญวาสนา ขอให้
มันรอดตายเสีย...

วันที่แปดมันก็ลืมตาและเริ่มรู้สึกตัว ลองถามดูว่าสุเป็นใคร มาจาก
ไหน มันกลับตอบไม่ได้ พยายามนึกเรื่องอะไรก็เอาแต่บิบบมับและบอกว่า
ปวดหัว สองผู้เฒ่าจึงไม่ถามต่อ บอกให้มันอยู่ที่นี้ต่อจนกว่าจะหายดี

‘ถ้าสู้อย่างจำชื่อบุได้ ข้าก็จะฮ้องสู้ว่าพันแสง’ จันท์เอ่ย

‘พันแสง...’ หนุ่มแปลกหน้าทวนคำเสียงแหบพร่า

‘ແ່ນแล้ว พันแสง ข้าตั้งชื่อตามที่ปะกับสู่วันนั้น วันที่อยู่ดีๆ ดวงตะวันก่อส่องแสงไปที่สู’

‘ยินดีจ้าदनักป้อແ່มา’

คนแปลกหน้าจึงเป็นไอ้พันแสงของสองผู้ແ່มา และอาจจะเป็นผลบุญที่ทำมา อาการของเขาจึงหายเป็นปกติ พันแสงคืนรูปกลายเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่ แถมหน้าตาหล่อเหลาเอาการ แต่ก็ยังจำเรื่องราวของตัวเองไม่ได้

‘คนหลงทาง’ ช่วยงานจันท์และคำป้อได้มาก ทั้งทำนา เข้าป่าล่าสัตว์ รวมถึงสร้างบ้านหลังใหม่ให้สองແ່มา รวมทั้งปลูกกระท่อมหลังเล็กๆ ให้ตัวเอง ทุกอย่างพันแสงทำได้เร็วเกินกว่าคนปกติ มีคนหวาดระแวงป็นอิจฉานำความไปบอกพ่อหลวงทองว่าบางที่พันแสงอาจจะนำความเลวร้ายมาสู่บ้านดงหลวง

ผู้นำหมู่บ้านจึงไม่ไว้ใจ มักหาเรื่องพันแสงเสมอ จันท์จึงไม่อยากจะให้เขาไปสูงสิงกับใคร คงมีเพียงวัดที่พันแสงมักเข้าไปช่วยงานหลวงปู่เสมอ จันท์เชื่อว่าผลบุญจากการทำความดีอาจช่วยให้หนุ่มแปลกหน้าได้ความจำกลับคืน

ยุคดีบิตขี้เกียจอยู่บนฟูกนอน ลูกขึ้นนั่งงัวเงียสักพัก จึงรู้ว่าตนไม่ได้นอนสบายอยู่ในบ้านตัวเอง เธอกำลังอยู่บ้านดงหลวง บ้านป่าเมืองเถื่อนที่เธอไม่ชอบเลยสักนิด

ค่อยยังชั่วที่ผู้ใหญ่บ้านต้อนรับพวกเธออย่างดี อย่างห้องทับที่ให้เธอมานอนกับลูกสาวก็กว้างขวาง ฟูกนอนนุ่มสบาย ความเพลียจากการเดินทางทำให้ยุคดีหลับเป็นตาย

หญิงสาวนึกถึงเรื่องเมื่อคืน หลังจากไปเจอหนุ่มแปลกหน้าที่วัดพยายามถามหาความจริงจากบัวซุ่ม แต่เด็กสาวกลับบอกว่าเธอน่าจะตาฟาด

จะผาดได้อย่างไร คนหน้าตาดีแบบนั้นเธอจำได้แม่น นี่ถ้าได้พาเขาไป
ควงแขนเยี่ยมคนที่กรุงเทพฯ คงสนใจน่าดู

ท่ากิจจรุระส่วนตัวเสร็จ ยุวดีจึงลงจากเรือน พบว่าบิดากับครอบครัว
ผู้ใหญ่นั่งกำลังตักบาตรพอดี

“พอกี้ไม่กล้าปลุก กลัวลูกจะเปลี่ยจากการเดินทาง มาใส่บาตรด้วย
กันสิลูก” ครรชิตก้มมือเรียก ลูกสาวสงวนท่าทีก่อนจะเดินเข้าหา

บัวซุ่มสบตากับยุวดีพร้อมยื่นขันใส่ดอกไม้ให้ สาวกรุงเซ็ดหน้ารับมา
และนำดอกไม้ใส่ลงไปเ็นบาตร

“เข้านี้มีอะหยังกันครับ ข้าได้ยินเสียงดังโครมครามจากในวัดตั้งแต่
เช้า” พ่อหลวงทองถามหลวงปู่ เพราะบ้านอยู่ข้างเขตวัด ทำให้ได้ยินเสียง
แปลกๆ ตั้งแต่ลี้มตามบ่อนอน

“เขามาช่วยเพี้ยวป่าเหนือวัด ที่ว่าจะแบ่งหอไตรน้่ากะ” ตู๊ปุ๋เอ๋อยตาม
ตรง

ผู้ใหญ่นั่งชะงัก “เฒ่าตู๊ปุ๋ ข้ายังบ่ได้บอกหื้อเฒ่าช่วยเลย” ทอง
จำได้ว่าหลวงปู่อยากถางป่าเพื่อสร้างหอเก็บพระไตรปิฎก ติดตรงที่ยังเป็น
ป่ารกชัฏ เคยรับปากว่าจะเกณฑ์คนมาช่วยแต่ก็ลี้มทุกที

“ตะคิ่นไ้พันแสงมันมาแแล้วหา มันอาสาว่าจะจัดการหื้อ”

พอได้ยินชื่อนี้ ผู้ใหญ่นั่งก็เริ่มหน้าตึง “ไ้พันแสง ไ้ปะหล่อง
ต้องสู้นั้นนะกะ ตู๊ปุ๋ก็อู้ว่ามันเป็นคนชืดคนจา ยะหยังไปไ้ไ้จมัน”

ผู้ทรงศีลยังสงบนิ่ง “มันมาตั้งแต่ตีนฟ้ายก ล้มป่าคนเดียวไ้เกือบไ้
แล้ว ถ้าชินร้อบ้อหลวง ข้ากั้วบ่หันไ้หันหอไตร”

คำประชดประชันของเจ้าอาวาสทำแณรน้อยที่เดินตามหลังหลุด
หัวเราะ ผู้ใหญ่นั่งถอนหายใจอย่างไม่สบอารมณ์

“มีอะไรหรือเปล่าทอง” นายอำเภอถามหลังจากตักบาตรเสร็จ

“ก็เรื่องพระเรื่องเจ้านั้นแหละนาย ยิงแกยิงดี้อ แกอยากสร้างหอไตร
แต่ติดตรงที่ดินยังเป็นป่า ผมบอกไ้ให้ร้อลัคนิดจะหาคนมาถางป่าให้ แต่เนี่

กลับไปใช้ไอ้คนไร้สัญชาติที่ไหนไม่รู้มาทำแทน”

“ใครกัน”

“มันเพิ่งมาอยู่บ้านดงหลวงได้ไม่ถึงปี มีนิสัยประหลาดไม่สูงลิงกับใคร กับผมเจอกันมันยังไม่หักไม่ทลาย” ทองได้ทีฟ่อง

“แต่มันก่อช่วยงานวัดงานวาได้ดีนะสู หลังๆ ข้าว่ามันเป็นเรียวเป็นแรงดีกว่าคนหนุ่มบ้านเฮาเหม หมู่นั้นขอมาช่วยการช่วยงานเมื่อไหร่ เอาแต่ถามหาเหล่าหาย” คำแก้วกลับยืนเป็นฝ่ายตรงข้าม ผู้ชายในหมู่บ้านอาจจะมองว่าพันแสงประหลาด แต่ผู้หญิงกลับเห็นว่าหนุ่มหล่อแปลกหน้าช่วยเหลือการทำงานในหมู่บ้านได้ดีทีเดียว

“ป๊ะ! สู้ก็เหมคนละกำที่ไปเมามัน” ทองหัวเสีย

“ก่อนหน้าเมแต่เจ้า ท่านนายอำเภอ ไอ้พันแสงอาจจะเป็นคนแปลกถิ่น แต่เยี่ยงงานปากบ่เคยจ่ม แกรมรูปยังหล่อเล่าลือไปสามบ้านแปดบ้าน บ่เหมือนปู่เฒ่าหน้ามอด เยี่ยงก้านก่อบะเป็นเรื่อง แกรมซี้จ่มเหมขนาด” คำแก้วนิทานสามีต่อหน้าจหนองเริ่มหัวเสีย

“มันบ่แม่่นคนเมือง บ่แม่่นคนไทย แล้วมันจะนำหายนะเข้าบ้านดงหลวง” พ่อหลวงยังยึดติดกับความเชื่อเก่าๆ “พอเลยสู จะไปเยี่ยงหยังก่อไปเตื่อะ ท่านนายอำเภอ ผมว่าเข้าไปในบ้านกินข้าวเข้ากันดีกว่า” ทองเดินนำครุชิตเข้าไปใต้ถุนบ้าน แกรมยังโวยวายใส่เมียรักให้รีบยกมารับมาให้ นายตน

ยุคนี้ได้ยินทุกคำพูด เมื่อวงสนทนาแยกย้าย เธอก็รีบก้าวตามหลัง บัวชุม

“นี่ บัวชุม”

เด็กสาวหันหน้ามามอง

“เป็นไปไ้ได้เใหม่ว่า...นายพันแสงอะไรเนีย จะเป็นคนเดียวกับที่ฉันเจอเมื่อคืน”

บัวชุมหลบตา ตอบตะกุกตะกัก “บะแม่่นเจ้า อ้ายพันแสงเป็นบ่ไป

“ไหนยามเมื่อคืน คุณยวดีคงตาฟาดแน่ๆ”

จะถามต่อ ลูกสาวผู้ใหญ่บ้านก็ถือน้ำขันหายไปแล้ว

เลยขึ้นไปทางรั้วทิศเหนือของวัดดงหลวง ไก่แม่เฒ่าตัวอ้วนคอยต้อนรับ
ลูกเจี๊ยบออกหากิน บางเวลากริ่งกะต๋ากแผ่ปีกเมื่อเห็นไอ้ต่างหมาวัดทำท่า
จะเข้ามายุ่ง พอเห็นว่าไก่แม่ลูกอ่อนเอาจริง เจ้าสี่ขาจึงวิ่งหางจุกตุต

หลวงปู่ออกไปบิณฑบาตยังไม่กลับ พันแสงเร่งมือถางป่า เกรงว่า
หากสายกว่านี้จะเริ่มมีคนมาที่วัดมากขึ้น เขาไม่อยากเสวนากับใครตามที่
จันทร์และคำป้อเป็นห่วง

ร่างใหญ่ใช้มีดยาวฟันหญ้าที่คลุมดินแล้วใช้จอบถางซ้ำ เขาทำ
ทุกอย่างไ้รวดเร็วยิ่งกว่าแรงงานชายสามคนรวมกัน ขณะเหวี่ยงจอบขุดดึง
รากวัชพืชออกมา สายตาก็สะดุดเข้ากับบางอย่าง พันแสงชะงักและก้มเก็บ
จากดินขึ้นมาดู มันมีลักษณะเป็นแท่งขนาดเล็ก ตรงปลายมีตุ้กตาสำริด
รูปสัตว์

ดวงตาชิ้นเดียวพยายามพิศว่ามันคืออะไร ด้ามดาบหรือกล้องยาสูบ
แต่เมื่อยังหาคำตอบไม่ได้จึงเก็บมันไว้ในย่ามเพื่อทำงานต่อ โดยที่ไม่รู้ว่ามัน
เรื่องแสงอยู่ด้านใน

ถางป่าได้เกือบหมด เหลือเพียงต้นสักขนาดใหญ่ ลำต้นของมันสูง
เกือบทะลุฟ้า ค่ะนะว่าไม่ต่ำกว่ายี่สิบวา ความกว้างกว่าสี่คนโอบ ใหญ่ขนาดนี้
คงต้องใช้คนไม่ต่ำกว่าสิบถึงจะล้มได้ แต่เวลานี้จะไปเรียกใครมาช่วยได้
มองดูอาวุธก็มีเพียงมีดยาวกับจอบ หากจะฟันคนเดียวคงเสียเวลาเป็นวัน
คิดแล้วหงุดหงิดใจ เหลียวซ้ายแลขวาจึงลองเหวี่ยงหมัดเข้ากลางลำต้น

ตุ้บ!

นี่क्षा แค่มัดเดียวจะล้มมันได้อย่างไร... พันแสงสายหัว คิดว่าจะ
เก็บของกลับ คงต้องรอให้พ่อหลวงพาลูกน้องมาล้มมันเองดีกว่า ก้าวเท้า
ออกมาได้ไม่ถึงสิบก้าวก็มีเสียงดังตามมาด้านหลัง เสียงเหมือนฟ้าคำราม

และฟ้าผ่าลงมา

โครม!

เหล่านกกาแตกตื่น บินหนีกันจ้าละหวั่น ลิงค่างในป่าร้องโหยหวน แม่ไก่พาลูกวิ่งหนีกระเจิง เจ้าต่างโผล่หน้าออกมาเท่าจากประตูวัด พันแสง เหลียวกลับไปมองก็พบว่าต้นสักตรงหน้าล้มไปอีกทางแล้ว

ชายหนุ่มตะลึงงัน เหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นว่าเป็นฝีมือผู้ใด นอกจากหมัดน้อยๆ ของตัวเอง

“นายทำอะไร”

เสียงทักทำพันแสงชะงัก หันไปมองหา สตรีคนหนึ่งอยู่ทางซ้ายมือ แม่สาวแต่งตัวประหลาดที่เจอกันในวัดเมื่อคืนนั่นเอง คาดว่าคงเห็น เหตุการณ์ทุกอย่าง ชายหนุ่มไม่คิดจะเสวนาจึงเดินหนี

ยุวดีกำมือแน่น เป็นอีกครั้งที่เขาหันหลังให้ หญิงสาวรีบเดินไปขวาง หน้า

“เมื่อคืนเราเจอกัน จำได้ไหม” ไม่ผิดแน่ หน้าตาแบบนี้ มีรอยสักที่ ขา ชุ่มดูเขาอยู่นาน จนกระทั่งเห็นชายหนุ่มล้มต้นไม้อันสูงกว่าสิบเมตรด้วย มือเปล่า!

“ฉันถามก็ตอบสิ” ยุวดีหงุดหงิด

คนตัวโตหยุดนิ่ง สบตาสาวกรุง ดวงตาชั้นเดียวของเขาราวกับมีพลัง อำนาจที่ดูดริ้วแรงและความมั่นใจของเธอไปเสียหมด

โดยเฉพาะหัวใจที่เต้นรัวแรง แต่กลับอ่อนไหว...

“ยุวดี มาทำอะไรตรงนี้”

ออยู่ๆ ก็มีเสียงเรียกจากด้านหลัง หญิงสาวหันไปมอง เห็นบิดากับ ผู้ใหญ่บ้านเดินมาพร้อมชายฉกรรจ์อีกสองสามคน

“หนูแค่มาเดินเล่น” เธอรีบตอบ

“แล้วคุยกับใคร พ่อเห็นหนูตะโกนเสียงดัง” ครรชิตชะงัดมอง ขณะ นั่งกินข้าวเช้าก็ได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากป่าเหนือวัด จึงชวนกันมาดู

“หนูก็คุยกับนายคนนี่ไงคะ”

ยุวดีหันกลับมาแย้งหนุ่มปริศนา ทว่าเขาหายไปแล้ว ขณะที่ทุกคน
ทำหน้าสงสัย

“เมื่อก็เขายังอยู่ตรงนี้ คนที่ตัวล่ำๆ หน้าตาดีๆ เพิ่งจะโค่นต้นไม้ต้นนี้
ด้วยมือเปล่า คุณพอเห็นไหมคะ”

นายอำเภอหัวเราะร่วน มองต้นไม้ใหญ่ที่ล้ม นี้คงเป็นต้นเหตุของ
เสียงดังสนั่น

“เพื่อเจอใหญ่แล้วลูก ต้นสักสูงใหญ่แบบนี้ต้องใช้คนเป็นสิบหมู่แน่
ถึงจะล้มไหว ที่มันล้มลงคงเพราะมันแก่แล้วนะสิ” นายอำเภอส่ายหัวก่อนจะ
หันไปทางผู้ใหญ่นบ้าน “ใช่ไหมทอง”

“คะ...ครับ”

“แต่หนูเห็นจริงๆ นะคะ ผู้ชายที่หลงป่าพูดถึง เขาชกต้นไม้ล้ม”

“พ่อว่าหนูคงยังไม่หายเพี้ยน ไปนอนพักต่อก็ได้นะ” บิดาบอกด้วย
ความเป็นห่วง แต่ลูกสาวกลับทำแก้มป่องเช่นสาวน้อยซึ่งอน เดินสะบัดหน้า
จากไป

นายอำเภอครครขยิบส่ายหัว หันมาคุยกับทองต่อ “เคราะห์ดีนะที่ต้นไม้
ล้มแล้วไม่มีใครเป็นอะไร ว่าแต่ที่ตรงไหนเธอทองที่หลงป่าอยากให้เราสร้าง
หอไตร”

ทองยิ้มแห้ง นายอำเภอคงไม่รู้ว่าที่โล่งเตียนที่ยืนอยู่นั้นแหละ ยัง
ไม่ถึงครึ่งวันมันก็เปลี่ยนไปแล้ว หวังว่าคงไม่ใช่ฝีมือไอ้ปะหล่องต่องสู้ที่
ทำเรื่องนี้เพียงคนเดียว

ยุวดียังเดินค้นหาชายประหลาดทั่วบริเวณวัด แต่ก็ไม่พบ จึงตัดสินใจ
กลับไปยังบ้านของพ่อหลวงทอง เห็นบัวชุ่มนึ่งเซ็ดไปตองอยู่ที่แคร่ใต้ต้นไม้
ลำไย

“คุณยุวดีจะกินข้าวฉายเลยก่อนเจ้า” เด็กสาวถามเพราะเห็นว่าหญิง

เมืองกรุงหายไประหว่างที่ทุกคนรับประทานอาหารเช้า

“ไม่อะ ฉันไม่หิวเท่าไร” ร่างบางทิ้งตัวลงไถ่ๆ บัวซุ่ม ยุวดีแก้มสั่ง
ทำเป็นสนใจสิ่งที่เด็กสาวทำจนเธอรู้ตัว

“คุณยุวดีมีอะหยั่งก้อเจ้า”

“เมื่อก็ฉันเจอผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว คนที่ฉันบอกเธอเมื่อคืน”

บัวซุ่มชะงัก แต่ยังไม่เปิดอาการ

“เธอไม่ต้องมาโกหกหรือหน้าบัวซุ่ม ผู้ชายที่ฉันเจอคือนายพันแสง
คนที่เจ้าอวารสพูดถึงใช่ไหม”

สาวบ้านป่าหันไปมองหน้า “ยะหยั่งคุณยุวดีต้องสนใจเขาตวยเจ้า”

พอถูกย้อนก็ไปไม่เป็น

“เอ่อ...ก็เขาตวยประหลาด เมื่อคืนหายตัวไปเร็ว เข้านี้ยังลั้มตันไม้ยักษ์
ด้วยมือเดียวอีก และเขาก็...ถามอะไรไม่ตอบ” ใจจริงอยากตอบว่า นาย
คนนั้นหน้าตาหล่อเหลาทำหายจริตสาวเมืองกรุงอย่างเธอเสียจริง

“ข้าเจ้าอู้หนักบ่ได้เจ้า บ้อทองสั่งไว้” บัวซุ่มเอ่ย

ยุวดีเ้มปาก ตัดสินใจกระทำบางอย่างที่เธอเคยชิน ด้วยการถอด
แหวนทองออกมายื่นให้บัวซุ่ม

“อะนี่ ฉันให้”

เด็กสาวตาวาววับ แต่ก็เงยหน้ามองเธอด้วยความสงสัย “เอาที่อ้อข้าเจ้า
ยะหยั่ง”

“ฉันไม่ได้ให้เธอฟรีๆ หรือกะนะ แค่แลกกับการตอบคำถามนิดๆ
หน่อยๆ”

บัวซุ่มเหลือบมองเครื่องประดับงาม ตั้งแต่แตกเนื้อสาว ของราคา
แพงเช่นนี้ไม่เคยมีเป็นสมบัติของตน อยู่ดีๆ ก็มีคนมายื่นให้ ไม่คว้าไว้ก็จะ
เสียโอกาส

“แล้วคุณยุวดีจะถามอะหยั่งกา ข้าเจ้าจะตอบเท่าที่ตอบได้เนื้อเจ้า”
น้ำเสียงของเด็กสาวดูอ่อนลง

ยู่ดีขีดหน้ายิ้มมุมปาก นี่แหละหน่าที่บอกว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง...
แม้กระทั่งคน

๓

ตัวประหลาด

ดวงเดือนแจ่มจ้าเวหนกลบดาวน้อยอัปแสง ลมโซซ้ออ่อนทำให้คืนนี้
ไม่ร้อนเกินไป บนเรือนไม้สัก คำแก้ยกขันโตกมือเย็นมาให้แขก พ่อหลวง
ทองหัวเราะรำกับนายอำเภอครรชิต คู่นี้คุยกันถูกคอทุกเวลา เนื้อหาบท
สนทนายังพูดถึงงานบุญงานปอยที่จะมีในวันพรุ่งนี้ ส่วนคำแก้กับบัวชุม
ตั้งลำรับมานั่งกินอีกลง ด้วยอยากให้แขกได้รับประทานอาหารอย่างสะดวก

“ผู้ใหญ่ทองคะ” จู่ๆ ยูวดีก็เอ่ยขึ้นมา ทำให้ทุกคนหันไปมอง

“ครับ คุณยูวดี”

“ตกลงวันนี้ที่วัด ทางป่าเรียบร้อยดีแล้วใช้มัยคะ”

คนถูกถามชะงักก่อนจะยิ้มแห้ง “ก็เรียบร้อยดีครับ”

สาวกรุงเอียงหน้า “เพราะนายพันแสงคนเดียวเลยเธอคะ ไม่น่าเชื่อ
ว่าคนเพียงคนเดียวจะมีกำลังเหลือเพื่อขนาดนั้น”

พ่อหลวงบ้านกลีนน้ำลายอย่างผิดคอ “มันก็ไม่เชิงครับคุณหนู ความ
จริงก็มีชาวบ้านหลายๆ คนมาช่วยกันด้วยหลังจากนั้น”

“แต่ฉันเห็นล่ะว่าเขาทำคนเดียวจนเกือบเสิร์จ” ยูวดียืนยัน

“ยูวดี อย่าถามพ่อหลวงจุกจิกไปเลย ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิง” บิดา
ปรัม ลูกสาวกำลังทำให้บรรยากาศในมือคำเปลี่ยน

“หนูยังไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย แค่สงสัยว่าทำไมผู้ชายคนนั้นถึงได้
แปลก เหมือนพ่อหลวงเองพยายามจะปิดบังอะไรไปหมด แม้แต่ตอนนี้
คุณพ่อก็ใช้ความเป็นผู้ชายมาปิดกั้นความสงสัยของหนู”

“ยูวดี!” นายอำเภอเหลืออด “พ่อไม่รู้ว่าเวลาอยู่กรุงเทพฯ ลูกเป็น
คนเก่งแค่ไหน แต่บางครั้งการอยู่กับคนอื่นเราก็ต้องมีกาลเทศะ เรื่องนี้แม่
กับพ่อใหม่ลูกไม่ได้สอนหรือไง”

ความโกรธฟุ้งหะยาน ยูวดีชักสีหน้ามองผู้เป็นพ่ออย่างไม่พอใจ ก่อน
จะลุกขึ้นเดินหนีหายเข้าไปในห้องนอน

“ใจเย็นๆ ครับนาย คุณยูวดีคงอยากรู้เป็นธรรมดา” เจ้าของบ้านริน
สุราปลอบ

“ฉันก็ชักอยากจะรู้แล้วนะ เรื่องนายพันแสงอะไรนั่น” ครรชิตเองก็
เริ่มรำคาญเรื่องบุรุษที่เขาไม่เคยเห็นหน้าด้วยซ้ำ แต่ดูช่างมีบทบาทต่อคน
บ้านดงหลวง แถมตอนนี้ลูกสาวก็เป็นไปด้วยอีกคน

ทองถอนหายใจ หันไปมองหน้าศรีภรรยาที่พยักหน้าให้

“พันแสงคือคนแปลกหน้าที่เพิ่งมาอยู่บ้านดงหลวงได้ไม่ถึงปี นิสัย
มัน...อวดเก่ง จองทอง” สุราทำให้ผู้นำหมู่บ้านกล่าวตลกๆ

“อะไรกัน แค่คนหลงทางธรรมดาเนี่ยนะ” นายอำเภอแย้ง

“มันไม่ใช่คนธรรมดาแน่ ปู่จันทร์และย่าคำบ๊องสองเฒ่าทำยหมู่บ้าน
เจอมันในป่าและพามันออกมาพักพิงที่บ้าน มันนอนชมเป็นอาทิตย์ พี่นมา
ก็ทำอะไรไม่ได้ แต่กลับมีเรื่องแรงแมหาศาล ผมว่ามันต้องเป็นคนมีคาถา
อาคม รอยสักของมันก็เหมือนของคนเก่าคนแก่ ไม่ใช่ของคนบ้านดงหลวง
จะเป็นทางเชียงใหม่ เชียงราย หรือเมืองฝางก็ไม่น่าใช่” ทองรู้สึกว่ามัน
เหมือนบุคคลที่มาจากอีกโลก

“ผมเกรงว่ามันอาจจะมาที่บ้านดงหลวงเพื่อกระทำการบางอย่าง หรือ

บางทีมันอาจจะไม่ใช่คน” พ่อหลวงบ้านยกจอกสุราขึ้นชด

“นี่มันยุคสมัยไหนแล้วทอง มันจะมีผีสองที่ไหน” คนฟังยังไม่อยากเชื่อ

“ที่นี้บ้านดงหลวง อะไรก็เกิดขึ้นได้ครับ หมูบ้านของเราอยู่กับมานานเกือบห้าร้อยปี หมูมาน หมูเงี้ยวก็ไม่เคยบุกมาได้ เพราะบรรพบุรุษของพวกเราเสกมนตร์คาถาบังกันภัยไว้”

ครรรชิตหนึ่งฟังอย่างตั้งใจ

“การที่ใครจะเข้ามายังบ้านดงหลวง ผมซึ่งเป็นพ่อหลวงต้องแจ้งกับผีบรรพบุรุษให้รับทราบเพื่อเปิดทางให้คนนอกเข้ามา คืบก่อนที่นายอำเภอจะมาถึง ผมก็ได้บอกกล่าวที่หอเจ้าบ้านให้ท่านช่วยเปิดทาง”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมพันแสงมันถึงเข้ามาได้ล่ะ”

คำถามของครรรชิตทำให้ทองหน้าตั้งเครียดมากขึ้น “ผมเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่ถ้าให้เดา มันคงมีผีมือพอสสมควร ถึงแหกมนตร์ของบ้านดงหลวงเข้ามาได้”

“งั้นทำไมทองไม่ยอมมัดมือให้มันเป็นคนของบ้านดงหลวงไปเสียล่ะ”

“ผมเกรงว่าจะนำภัยเข้าบ้าน นายอำเภอรู้ไหม ตั้งแต่มันเข้ามา บ้านดงหลวงเริ่มมีเหตุการณ์ไม่ปกติ อย่างเดือนก่อนมีคนตายถึงสามคน ส่วนใหญ่ก็บอกว่าเป็นผู้ปามาหักคอ”

“ถ้างั้นทองก็มีสองทางเลือก คือไล่มันออกไปจากหมู่บ้าน หรือไม่ก็รับมันเป็นคนบ้านดงหลวงเสีย การเป็นผู้นำถ้าไม่ตัดสินใจเด็ดขาดอาจจะมีปัญหาตามมา”

ทองนิ่งเงียบ นายอำเภอจึงตบเบาๆ

“ฉันเข้าใจนะ แต่บางทีถึงแม้จะไม่มีพันแสง หมูบ้านดงหลวงก็ต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย ความเจริญ เทคโนโลยีต่างๆ เป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้หรอก ขนาดเมืองเชียงใหม่ยังกลายเป็นจังหวัด เรามีรถราที่พาเราไปได้ทุกที่ มีปืนที่ลั่นเสียได้ หรือแม้แต่ยามกลางคืนเดี๋ยวนี้

ยังมีหลอดไฟให้ความสว่าง ทองไปในเวียงเชียงใหม่ก็เห็นแล้วไม่ใช่รู้ว่า
ตอนนี้พัฒนาไปแค่ไหน”

“ผมรู้ แต่ที่ผมเล่าให้นายฟังก็เพราะไม่อยากให้คุณยวดีไปรบกวนายกับ
ไอ้พันแสง การที่ไอ้พันแสงปรากฏตัวลับล่อๆ แถวนี้อยๆ มันอาจจะจะมี
แผนการอะไรบางอย่างไม่ตีก็ได้” ผู้ใหญ่บ้านกังวล

“เอาเถอะ ฉันจะเตือนยวดีเอง ขอบใจที่เป็นห่วง มา ชนแก้วกันดีกว่า”
นายอำเภอเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากให้บรรยากาศเสีย ทองจึงยิ้ม
ได้ หันไปสั่งคำแก้วให้เตรียมมสุราและกับแก้มมาเพิ่ม

หลังจากเห็นทองเคี้ยวเมียงและเดินถือตะเกียงเข้าไปในห้องแล้ว ยวดี
ใช้เวลาอีกครู่ใหญ่เพื่อรอให้ไฟในห้องนอนของพ่อหลวงดับลง

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย สาวกรุงจึงแอบย่องออกจากห้อง ระวังไม่ให้
เท่าที่สัมผัสกับไม้บนเรือนใหญ่เกิดเสียงดังเอี้ยต้อ๊ด เพราะจะทำให้ทุกคน
ตื่นได้ เธอเดินลงบันไดชั้นสุดท้ายได้อย่างปลอดภัย กำลังจะก้าวขา เสียง
เรียกเบาๆ จากด้านหลังก็ทำเธอชะงัก

“คุณยวดี”

สาวกรุงส่ายหัว มีคนจับได้จนได้ ลูกสาวเจ้าของบ้านนั่นเอง

“บัวชุม ตกใจหมด” ยวดีมั่นใจว่าตอนที่ลูกออกจากห้องนอนมา
สาวน้อยที่นอนด้วยกันกลับไปแล้ว

“คำมิตคุณยวดีจะไปไหน” สาวน้อยยืนถือตะเกียงน้ำมันอยู่ตรงหัว
บันได

“ฉันจะไปไหนมันก็เรื่องของฉัน” ยวดีมองเป็นเชิงตำหนิ

“ไปได้เน้อเจ้า ป้อทองหื้อข้าเจ้าดูแลคุณยวดีหื้อดี บ่หื้อไปไหน” บัวชุม

ตอบตรง

“นี่ฉันไม่ได้เป็นนักโทษนะยะ ฉันเป็นลูกนายอำเภอและก็เป็นเจ้านาย
พ่อเธอด้วย ไม่ต้องมาสะอะอะ”

“ขึ้นเฮื่อนเต๊อะเจ้า อย่าเยยะหื้อทุกคนเป็นห่วง” สาวน้อยขอร้อง
 “ไม่! เธอขึ้นไปคนเดียวเถอะ ฉันจะไปเดินเล่น” ยูวตีกกล่าวทิ้งท้าย
 แล้วหยิบตะเกียงเดินออกจากบ้าน

บัวซุ่มสายหิ้ว เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องวิ่งตาม โดยไม่รู้ตัวสาวกรุงนั้น
 ยิ้มมุมปากที่ไม่ต้องเดินไปเพียงลำพังแล้ว

เดือนเต็มดวงกลมมน งามราวกับลูกแก้วที่แขวนไว้บนฟ้า

แต่ชายหนุ่มที่หนึ่งจ้องกลับมิได้เพลิดเพลินในความงามนั้น สมองยังคง
 ฟุ้งซ่านคิดถึงแต่เรื่องตน อนาคตใจในชีวิต เวลาคผ่านไปเกือบครึ่งปี แต่
 ตอนนี้เขากลับจำอะไรเกี่ยวกับตัวเองไม่ได้เสียที

จะมีบ้างที่สัญชาตญาณพาให้เอาตัวรอด หลุดใช้วิชาแปลกๆ มีหมัด
 หนัก มีแรงมหาศาล บางเวลาก็เดินมาเดินไปได้ไวอย่างกับสายลม คงเป็น
 ฝีมือที่ติดตัวมา

เขาถอนหายใจแรง กะพริบตาทำหายแสงนวล ลมแล้งพัดผ่านมา
 กระทบผิวหยาบและกล้ามเนื้อแกร่ง กระทั่งเขานึกได้ว่าตอนกลางวันเจออะไร
 บางอย่างที่ป่าเหนือวัด ตั้งใจจะเอาไปให้หลวงปู่ดู แต่เจอผู้หญิงคนหนึ่งมา
 วุ่นวายเลยหนีออกมาเสียก่อน

พื้นแสงหยิบของสิ่งนั้นออกมาจากย่าม ลองใช้ผ้าปิดดูเศษดินออก
 เงามาส่องกับตะเกียงโลหะล่ำริดก็สะท้อนแสงไฟ เขาขมวดคิ้วสงสัย ยังเดา
 ไม่ออกว่าคืออะไร ดำมันยาวเหมือนด้ามยามวนเหล็ก แต่จลกลายเป็น
 ตุ๊กตารูปนกตัวน้อย พลันชั่ววินาทีในสมองก็เห็นใบหน้ายักษ์!

“พ่ออะหยั่งอยู่พื้นแสง”

ชายหนุ่มตกใจ หันไปมองพ่อเฒ่าที่ย่างเท้ามาหาและทิ้งตัวลงที่แคร่
 คนอ่อนกว่ายี่นของปริศนาให้ ผู้เฒ่าจันทร์รับมันมามองใกล้ๆ แสง
 สว่าง

“ข้าเจอมันตอนกำลังฟันป่า ป้อเฒ่าว่ามันคืออะหยั่ง”

“นี่มัน...” จันทรพลิกแท่งสำริดไปมา “หัวพิณ”

“หัวพิณ?” พันแสงไม่รู้จัก

“แม่นแล้ว หัวพิณเบี๊ยะ”

“มันคืออาวุธอันใดกา ป้อเฒ่า”

จันทรส่ายหน้า “ข้าก้อลืมนี่ไปว่าสูความจำเสื่อม รอข้าก่า”

จันทรคืนหัวพิณเบี๊ยะให้ชายหนุ่ม แล้วจึงเดินขึ้นไปบนบ้าน จากนั้นก็กลับมาพร้อมกับเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งในมือ

“อันนี้แหละ ที่เป็นฮ้องว่าพิณเบี๊ยะ ที่สูเจอมันคือส่วนนี้” นิ้วมือเหยียดชี้ไปที่ส่วนหัว

“ทำไม่มันบ่เหมือนกันล่ะป้อเฒ่า” พันแสงว่า ที่อยู่ในมือเขามันคล้ายกับรูปนกมากกว่า

“ของสูเป็นรูปนกยูง แต่ของข้าเป็นรูปช้าง หัวพิณเบี๊ยะมันแตกต่างกันไป แล้วแต่ช่างสล่าที่เป็งมันขึ้นมา” จันทรยิ้ม แล้วส่งเครื่องดนตรีให้คนหนุ่มดูใกล้ๆ

“พิณเบี๊ยะมันเล่นยาก ซ้อมันก็บ่อกอยู่แล้วว่า ‘เบี๊ยะ’ แปลว่าอวดการเล่นจะต้องแกเลื้อเพื่ออวดหื้อคนผ่อ โดยเฉพาะสาวๆ” จันทรยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะหยิบเครื่องดนตรีมาตั้งท่าโดยใช้มือขวาจับคันทวย แขนบกะลาไว้ที่หน้าอกด้านซ้าย แล้วจึงดีดให้ดู

ติง...

เสียงนั้นกังวานแว่ว พันแสงชนลูก ในสมองเหมือนมีแสงสว่างจ้าราวกับเคยได้ยินเสียงดนตรีนี้ที่ไหนมาก่อน สัมผัสได้ถึงความสุข สมหวัง และพลัดพราก

“ที่ข้าเล่นมันคือพิณเบี๊ยะสองสาย คนบะเก่าเป็นว่า หัดเบี๊ยะสามปี หัดปีสามเดือน หมายความว่า การเล่นพิณเบี๊ยะยากกว่าเครื่องดนตรีชนิดใด” จันทรเอ่ยและเล่นดนตรีไปอย่างชำนาญ

“เสียงของมันดั่งม่วงนเหมือนเสียงระฆังสวรรค์ แต่ก่อนน่าจะเป็น

เครื่องดนตรีของเจ้าของนาย เพราะส่วนหัวทำด้วยสำริด แต่บะเดี๋ยวไผ่ๆ ก่อเล่นได้ คนที่เล่นส่วนใหญ่ก่อเอาไว้วัดสาว” จันทร์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ “อย่างคำบ้อเมียชักอั้งกัมาตอนข้าติดพิณเป็ยะเหมือนกัน”

“อ้อะหยังปู้เฒ่า ข้าได้ยินน้อ”

ชายชราสะดุ้งโหยงก่อนจะทำหน้าตื่น “ข้าก้ออู้จกักับพันแสงตามประสาลูกบ้อจาย”

“อย่ามว่าข้าอั้งเมาสู่น้อ สู่นะปี่ใช้กัอั้งเมาข้า จนต้อมมายืนให้อยู่ปากบ้อ บอกว่าถ้าข้าบตอบอั้งจะโดดน้ำบ้อต่าย”

จันทร์สะดุ้งโหยงเมื่อความจริงถูกเปิดเผย “ข้าอู้เล่นกับป้อไ้พันแสงมันบะตาย ไปๆ ขึ้นเฮือนดีกัว่า” ชายแก่รีบประคองเมียรักจากไป ปล่อยให้พันแสงนั่งจ้องเครื่องดนตรีที่เขาู้สึกคุ้นเคย

พันแสงเดินมายังริมธารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกระท่อมที่เขาพำนัก คืนนี้แสงเดือนฉาบทำให้ทุกอย่างขาวโพลน บางเวลาดูปลอดภัย แต่บางเวลาก็ดูหลอน

เสียงหรีดหิ่งเรไรดังประสานกับเสียงน้ำไหล เหนือลำธารมีตอยแนวยาวดำทะมึนล้อมรอบไปทุกทิศ รวกับมันเป็นกำแพงให้หมู่บ้านตัดขาดจากทุกสิ่ง ชายหนุ่มที่นั่งตัวลงนั่งริมตลิ่ง หยิบเครื่องดนตรีของจันทร์ออกมาพิจารณา

พิณเป็ยะนั้นหรือ...ทำไมู้สึกผูกพันกับมันเหลือเกิน

ลองถอดเสื้อ จัดท่าจัดทางให้เหมือนชายชราเมื่อครู่ หัวจะลองติดมันดูสักครา ร่างใหญ่ดูเก๋ๆ กังๆ แต่ก็พออู้เถ เมื่อกะลาครอบตรงหน้าอกด้านซ้าย นิ้วมือยาวก็ลองดีดมัน

แต่ก็...

เสียงดีดดังไม่กังวานใส พยายามอีกครั้งก็เป็นเช่นเดิม เล่นยากเหมือนที่พ่อเฒ่าจันทร์บอกไว้จริงๆ ลองดีดอีกสักพักก็ไม่มีวีแววว่าคนอย่างเขาจะเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้ได้

“เฮ้อ!” ชายหนุ่มถอนหายใจ พิณเบี๊ยะคงไม่ได้ช่วยให้ความทรงจำ เขากลับคืนมาได้ เหมือนอีกหลายๆ อย่างที่พันแสงเคยลองทำ ดูท่าเขาคงจะ ถนัดแต่เรื่องใช้แรงเท่านั้น

ในป่าลึกมีเสียงดังแทรกเข้ามาเป็นระยะ เขาได้ว่าเป็นเสียงจากชะนี หรือช้างป่าร้องหาคู่ นานๆ ที่ได้ยินเสียงชู่กระโชกโสกฮากที่ทำให้แม่แต่ แมลงตัวเล็กตัวน้อยยังต้องเงียบ

บางครั้งมีเสียงป้อกๆ ฟังขุ่นๆ จะเป็นเสียงงูใหญ่พ่นน้ำใส่หินหลวง หรือจะเป็นผีป่าที่พ่นลมชู่ขวัญ นกเค้าแมวโฉบผ่านหน้า บินถลาไปเกาะต้น มะม่วงสูง มันกางปีกส่ายหัวไปมาอยู่ที่กิ่งใหญ่ มองเผินๆ ใบหน้าเหมือน ทารกที่เกิดใหม่แฉะเยิ้มลงมา

อากาศร้อนจนทำให้พันแสงปาดเหงื่อที่ชุ่มกาย คงต้องลงอาบน้ำชำระ คราบโคลนในลำธารก่อนกลับไปพักผ่อนที่กระท่อม

ร่างใหญ่พาตัวไปจุ่มน้ำเพื่อผ่อนคลาย น้ำลึกแค่เอว แสงจันทร์ กระทบผิวธาราและร่างหนุ่ม เขาซัดดูกายให้สะอาด

เมื่อเริ่มเย็นสบายจึงค่อยๆ เดินขึ้นมายังฝั่งที่ต้นเขินเพียงหัวเข่า วกน้ำขึ้นมาล้างหน้า ลูบไล้หน้าอกบิกบีน ผ้าขาวม้าเปียกแนบบนท้ายรัดตั้ง ตรงหว่างขา ที่สุดพันแสงก็ตัดสินใจถอดออก

เมื่อร่างของเขาเปลือยหมดจด หูก็ได้ยินเสียง...

“กรี๊ด!”

สัญชาตญาณหนุ่มทำให้รีบหันขวับวิ่งขึ้นฝั่ง นุ่งผ้าขาวม้ากลับตามเดิม แล้วหิบบินขว้างเข้าไปในพุ่มไม้ฝั่งตรงกันข้ามที่คาดว่าน่าจะเป็นต้นเสียง

“สูเป็นไผ ออกมาเดี๋ยวนี!” เขาตะโกนชู่ ทว่าทุกอย่างกลับเงียบงัน พันแสงทำเสียงฮืดฮัด

‘หรือจะเป็นผีป่า ผีแม่่ม่ายที่เห็นของดีของกุตตอนอาบน้ำ แล้วอยาก ได้กุไปเป็นผัว’

“จะบอกที่อสู๊ บ่ว่าจะคนหรือผี ข้ากอบเคยกั๊ จะออกมาหรือบ่อก

ถ้าบ่อก ข้าจะบุกเข้าไปหักคอสู”

พุ่มไม้นั้นลั่น ก่อนจะมีใครบางคนออกมา พันแสงเบิกตากว้าง

“ฉันเอง พันแสง”

ใต้แสงจันทร์ค่อยๆ เผยให้เห็นชัดว่าเป็นผู้หญิงคนเดิมที่เคยเจอที่
วัด...

ยูวดีเดินเข้าไปหาอย่างทำทายเป็นหลังก่อนใช้เวลาทั้งวันตามสืบเรื่องชาย
หนุ่ม ทั้งยอมถอดแหวนให้บัวชুমยอมปริปากเรื่องที่อยู่ของเธอ จนในที่สุด
เธอก็รู้ว่าพันแสงพักอยู่ที่ใด รอจนทุกคนหลับหมดก็ตั้งใจจะแอบมาหาเขา
กระทั่งมาพบชายหนุ่มกำลังเดินออกจากบ้านไปยังธารน้ำ แอบซุ่มดูอยู่นาน
คิดว่าจะเห็นเขาแสดงฝีมืออีกครั้ง แต่กลับเห็นเขานั่งเล่นเครื่องดนตรี
ประหลาดที่ไม่เป็นเพลง แถมยังแก้ผ้าอาบน้ำโจงๆ จนมีคนต้องร้องกรี๊ด

“มาลึ่กพ่อข้ายะไต” น่าจะเป็นครั้งแรกที่เขาคุยกับเธอ

ยูวดีอมยิ้ม คิดในใจ ‘นายคนนี้ ยิงอยู่ใกล้ยิ่งหล่อแฮะ’

“ฉันแค่อยากรู้ว่านายเป็นใคร ก็...ฉันถามอะไรก็ไม่ตอบ” ยูวดีจับ
ปอยผมมาทัดหู ชม้อยชม้ายชายตาให้เขารู้ว่าเธอรู้สึกว่าเขาเป็นคนพิเศษ
ทว่าคู่สนทนายังนิ่งเฉย และเดินไปเก็บข้าวของเดินกลับ ยูวดีรีบเดิน
ไปขวาง

“ตะ...เตี้ยวลี นายจะไปไหน ยังคุยกันไม่เสร็จ ถ้าเป็นกรุงเทพฯ เดิน
หนีผู้หญิงแบบนี้เขาเรียกว่าเสียมารยาทรู้มั๊ย”

คนแปลกหน้าแห่งบ้านดงหลวงจะเดินต่อ แต่สาวกรุงไม่ยอมหลีก
ทางให้

“หลีกไป ข้าจะปึกเขื่อนแล้ว”

ลูกสาวนายอำเภอสุดลมหายใจฮึดฮัด “ฉันแค่อยากรู้จัก ทำไมนาย
ถึงได้รังเกียจฉันนัก”

พันแสงแลมอง สายตากมทำเอาเธอสั่นสะท้าน แต่แล้วเขาก็กลับเดิน
อ้อมหนี ยูวดีรีบวิ่งตาม

“เดี๋ยวสิ รอฉันก่อน...หยุดเดี๋ยวนี้นะ ไปบ้านนอก! หน้อย...ทำเป็น
หยิ่ง คิดว่าหล่อตาย รู้ไว้ซะ คนอย่างฉันไม่เคยคิดจะสนนาย”

และอีกมากมายที่ยูวดีสวดต่อตามหลัง แต่พันแสงก็ไม่สนใจ
จนกระทั่งเสียงยูวดีเงียบหาย...ได้ยินเสียงชู้คำรามแทน หนุ่ม
แปลกหน้าผิตสังเกตุจึงหันขวับ และพบว่าตอนนี้หญิงสาวล้มอยู่บนพื้น
โดยมีหมาป่าตัวเชื่องล้อมไว้ นับได้ถึงสี่ตัว

“ช่วยด้วย!” ลูกสาวนายอำเภอเสียงสั่น

สัตว์หน้าขนตัวดำมะเมื่อมสองตัวล้อมยูวดี ส่วนอีกสองกำลังคำราม
เข้าหาพันแสง ดวงตามันแดงก่ำเหมือนหมาผี หมาปีศาจ

ตัวหน้าสุดเห่าเสียงดังพร้อมกับกระโจนเข้าหา ชายหนุ่มจับตาม
พิณเบี๊ยะหวดเข้าที่หัวมันทันที

“เอ็ง!”

พิณหัก มันร้องครางและนอนนิ่ง ที่เหลือยังไม่ยอมแพ้ ทั้งเห่าทั้งชู้
และมุ่งมาจะกัด

ยูวดีเห็นชายหนุ่มตบแขนตบขาขาดลวดลายเชิงมวย ก่อนที่หมาป่า
จะกระโดดเข้าขย้ำพร้อมกัน

“ระวัง!” ยูวดีหลับตาปี๋ ได้ยินเสียงโห่ฮากจากการต่อสู้ ไม่นาน
เสียงร้องก็หายเข้าไปในป่า

หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้น ภาพแรกๆ ที่เห็นคือใบหน้าของหนุ่มตา
ชั้นเดียวที่อยู่ห่างกับเธอเพียงหนึ่งฝ่ามือ ลมหายใจร้อนผ่าวของเขาล้มผัส
หน้าผากซีดเย็นของเธอ

“ไหนว่าบักัวอะหยั่ง” เขาเอ่ยหน้านิ่ง

สาวกรุงตัวลั่นเหมือนลูกนก “หมาพวกนั้นมาจากไหน”

“เฮาอยู่ใกล้แนวป่า ก่อมักจะมีสัตว์ฮ้ายหลงเข้ามาประจำ”

สาวกรุงมองไปมั่ว เกรงว่ามันจะบุกมาอีก

“เดี๋ยวข้าจะไปส่ง” เขาบอก พลันหูของพันแสงก็ได้ยินสิ่งผิตปกติอีก

จึงยกมือจุกปากไม่ให้ยวดีส่งเสียง

ในพุ่มไม้ที่ก้นหน้านี้ยวดีซ่อนตัวอยู่ บัดนี้สิ้นระรัวและมีเสียงหัวเราะ
คึกคัก

“บัวซุม!” สาวกรุงเพิ่งนึกได้ว่าในพุ่มไม้ก็มีอีกคนซ่อนอยู่
สาวน้อยตัวเล็กเดินออกมาพร้อมหัวเราะลั่น เมื่อพุ่งเข้าไปลี้ลับกลับเห็น
ว่าบัวซุมไม่มีลูกตาตา!

“บัวซุม” พันแสงเรียกชื่อเด็กสาว ทว่าร่างเล็กกลับกรีดกรายร่ำยรำ
กลางแสงเดือน

ลมพัดแรงพากิ่งไม้ไหว เสียงหึ่งๆ เหมือนผีป่าโห่ร้อง ชอบใจที่เห็น
ลูกสาวพ่อหลวงพื่อนร่าอย่างคนไม่ได้สติ ตัวบัวซุมพื่อนแน่นแอ่นหลังจนหัว
แตะพื้น พร้อมกับโห่ร้องเหมือนคนคึกคะนอง

“ฮือ...”

“บัวซุม เธอเป็นอะไร” ยวดีเบิกตา อ้าปากค้างด้วยความตกใจ
ไม่ทันตั้งตัว ร่างที่แอ่นค้ำก็กระโดดขึ้นฟ้า สูงกว่าต้นมะขาม พุ่ง
เข้าหาพันแสงและยวดี

“กรีด!”

ยวดีที่หลับตายกมือบังหน้า ก่อนที่ทุกอย่างจะเงียบสนิท สาวกรุงลี้มตา
ขึ้นอีกครั้ง พบว่าตัวเองอยู่ในอ้อมแขนของพันแสง โดยที่มีอีกข้างของเขา
ชูขึ้นแตะหน้าผากบัวซุมที่ลอยคว้างอยู่บนฟ้า ปากของเขาขมุขมิบเหมือน
ท่องอะไรบางอย่าง ลักพักร่างของบัวซุมก็อ่อนระทวยร่วงหล่นลงมา พันแสง
จึงอ้าแขนรับเข้ามาอยู่ในอ้อมอก

“มันเกิดอะไรขึ้น” สาวกรุงแทบไม่เชื่อสิ่งที่เห็น

พันแสงเข่าร่างเรียกให้บัวซุมรู้สึกตัว แต่ไม่ได้ผล จึงหันมาทางยวดี
“ต้องพาบัวซุมกลับบ้าน”

เสียงหมาเห่าดังมาจากนอกรั้ว ตามด้วยเสียงกรี๊ดร้องของคำแก้ว ทำให้บรรชิตรีบลุกจากที่นอนออกมาดู เห็นแสงไฟจากตะเกียงน้ำมันหลายดวงอยู่ด้านล่าง คำแก้วกำลังก่อด่างบัวซุ่มไว้ ส่วนทองยี่นชี้หน้าตำบุรุษที่ยี่นหนึ่ง นายอำเภอใจหายที่เห็นลูกสาวตัวเองอยู่ในวงโกลาหลนั้นด้วย

“เกิดอะไรขึ้น!” บรรชิตตะโกนถาม ทุกคนจึงเงยเสียง

“ไอ้พันแสงมันทำอะไรบัวซุ่มก็ไม่รู้ท่านนายอำเภอ” ทองขอความเห็นใจ

ผู้มีอำนาจจึงเดินเข้าไปมองหน้าชายเจ้าปัญหา เขายี่นหนึ่ง ไม่มีท่าที่หวั่นเกรงบรรชิตสักนิด

“นายเองนะหรือ...พันแสง”

“ผู้ใหญ่ทองเข้าใจผิดแล้วค่ะ พันแสงเขาไม่ได้ทำอะไรบัวซุ่ม เขาช่วยพวกเราไว้ต่างหาก” ยิวดีรีบแก้ตัวให้

นายอำเภอสบตาเรียวเล็กของบุรุษ “ไหนลองเล่ามาซิว่าเกิดอะไรขึ้น พันแสง”

คนถูกถามเอาแต่เงยเบม จงจ้องหน้านายอำเภอตอบ

“เกิดอะไรขึ้น เล่าให้นายอำเภอฟังเถิด พันแสง” คำแก้วขอร้อง

หนุ่มลึกลับยังไม่ตอบ จนสาวกรุงทนมไม่ไหว ขออธิบายแทน

“หนูกับบัวซุ่มออกไปเดินเล่น จนไปเจอกับพันแสงที่ลำธาร แต่แล้วก็มีหมาป่าบุกเข้ามา พันแสงจึงช่วยไว้ ส่วนบัวซุ่มอยู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาฟ้องและกระโดดเหมือนจะเข้ามากัด พันแสงจึงทำให้เธอสงบ”

“ลูกสาวเป็นอะไรขึ้น ถ้าคงบ่บอก ฮาจะยิงหัวคิง” ทองทนมไม่ไหว หยิบปืนลูกซองที่พกลงเรือนมาเล็งไปที่หัว ทว่าพันแสงก็ไม่มีท่าที่สะดุ้งกลัว

“บัวซุ่มขวัญอ่อน มีผีเร่ร่อนแถวนั้นเข้าสิง ข้าเลยไล่มันไป” ในที่สุดเขาก็ปริปาก

“ห้ามมายุ่งกับลูกฮาแหม!”

ทองตะโกนลั่นจนสาวน้อยสะดุ้งเฮือกใหญ่และลืมหูลืมตาขึ้น

“อีแม่ ข้าเป็นอะหยัง”

คำแก้วิบริกอดปลอกประโลม ทองปรี่เข้าไปหา

“บัวซุม สู้เจ็บตรงไหนก่อ” บิดาถามย้าอยู่อย่างนั้น แต่สาวน้อยก็ยืนยันว่าเธอไม่เป็นอะไร

ครรชิตค่อยโล่งใจ หันไปมองลูกสาวตัวต้อยอย่างไม่พอใจนัก

“แล้วคำมีตอย่างนี้ออกไปไหนมา”

เสียงแข็งนั้นไม่ได้ทำให้ยิวตึกกลัวสักนิด

“คุณพ่อไม่ต้องห่วงหรอกหนา ก็เห็นอยู่ว่าไม่มีใครเป็นอะไร พันแสงช่วยพวกหนูได้ โช้ใหม่พันแสง...” เธอหันไปทางหนุ่มหล่อเพื่อหาพวก แต่ก็ไม่เห็นเงาชายหนุ่มแล้ว

“เห็นหรือยังท่านนายอำเภอ ไอ้พันแสงมันหายตัวไปมาได้ยากกับผีแถมพูดจาเหมือนกับคนบ้าใบ้ บ้านดงหลวงที่เคยสงบสุขมีเรื่องแปลกขึ้นทุกที ผมถึงไม่เอายากให้คุณยิวดีไปยุ่งกับมัน” ทองระบายด้วยความหนักใจ

“ฉันท้าใจ” นายอำเภอหันไปมองหน้าลูกสาว “ได้ยินแล้วโช้ใหม่ยิวดีช่วยทำตามที่คุณผู้ใหญ่บ้านเขาเป็นห่วงหน่อย นี่ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นมารยาทที่ควรสำนึก หวังว่าผู้ดีจากบางกอกคงจะมี”

คำประชดประชันของบิดาทำเอาสาวกรุงตัวสั่นด้วยความโกรธจนสะบัดหน้าหันขึ้นเรือน

“มีอะหยังกันกา ป้อหลวง”

เสียงทุ้มดังขึ้น แต่ก็พอให้ทุกคนอุ่นใจ เมื่อเจ้าอาวาสเดินเข้ามากลางวงสนทนา หลังจากมีคนไปปลุกเรียกกลางดึกว่ามีเรื่องร้อนเรื่องร้ายที่บ้านพ่อหลวง

“ไอ้พันแสงตุ้ปุ้ มันทำอะหยังบะฮู้หื้อลูกข้าจนเป็นลมเป็นแล้ง” ทองยังเชื่อว่าเป็นฝีมือของหนุ่มแปลกหน้า

“ข้าเจ้าตวยคุณยิวดีไปหาอ้ายพันแสงที่บ้าน แล้วเข้าไปหลบในพุ่มไม้หลังจากนั้นก่อจำบะได้เลยเจ้า” สาวน้อยเอ่ยตามจริง

“พันแสงบอกว่ามีผีเร่ร้อนมันไปเข้าร่างบัวชุม” คำแก้วเล่าบ้าง

“พ่อเอาเตี๊ยะตุ้ปุ่ บ้านดงหลวงอยู่กันมาเมินด้วยความผาสุก พอไ้ พันแสงมันเข้ามา มีแต่เรื่องฮ้อนฮ้าย เหมือนคาถากันภัยของหมูบ้านพัง ไปหมด บ่ไหวละเหือ ข้าจะไล่มันออกจากหมูบ้านไปเสีย” ผู้ใหญ่บ้านยื่น คำขาด

“ไป คำแก้วไปเตรียมสวดยดอกข้าวตอก แบ่งตาบอกผีบูย่า เจ้าที่เจ้าทาง หอพ่อบ้าน ขอสุ้มที่หมูเฮาได้ลวงล้า วันพุกมันวันศีล ข้ากั้วว่าจะบ่ทันกาล”

คำแก้วพาบัวชุมจากไปเสียบๆ เพื่อทำตามคำสั่งของสามี

“จะว่าไปแล้ว พันแสงมันก่อบ่ได้ยุ่งกับไผะ มีแต่คนเฮานั้นแหละ ไปยุ่งกับมัน” เจ้าอาวาสพยายามแก้ต่างให้

“แต่มันคือตัวซัดตัวจา ถึงมันอยู่ เหมบ่เมินมันก่อกงเกิดเรื่องบ่ดี ขึ้นเหม เรื่องนี้ปล่อยเป็นเรื่องของฆราวาสเตี๊ยะ ตุ้เจ้าขอบ่ต้องมายุ่ง”

เจอพ่อหลวงบ้านมาไม้นี้ จะให้เอ่ยอะไรต่อก็คงเกินกิจของสงฆ์ หลวงปู่จึงได้แต่เดินกลับวัดเสีย

“ฉันเห็นด้วยนะทอง ที่จะไล่ผู้ชายคนนั้นไปให้พันเสีย” นายอำเภอ เดินเข้าไปตบป่า “แต่วันพรุ่งนี้มึงงานบุญ ชาวบ้านต้องทำบุญทำทาน ให้เป็น หลังงานเสร็จดีมัย”

เริ่มมีคนเห็นด้วย เพราะว่าตอนนี้ก็ตึกมากแล้ว

“อย่างน้อยก็ให้พันแสงได้ทำบุญที่บ้านดงหลวงเป็นครั้งสุดท้าย ถือว่า นั้นขอละกันนะ”

แม้จะไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่เมื่อผู้ใหญ่ที่เป็นนายขอมาขนาดนี้ พ่อ หลวงทองจึงจำเป็นต้องรับปาก

“ไ้พันแสง คินนี้จะป็นคินสุดท้ายที่มึงจะได้อยู่ในบ้านดงหลวง ข้า เหลืออดมาเมินแล้ว”

บนเรือนของพ่อหลวงทอง คำแก้วและผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างสาละวนช่วยกันหาของมาจัดเป็นเสตวง^๑เครื่องเช่นแล้วนำไปใส่พาน ก่อนจะจูงแขนคำแก้วไปยังห้องบูชาในห้อง

“ไหว้ก่อนลูก” คนเป็นแม่ยังเป็นห่วง กลัวว่าลูกจะเป็นลมไปอีก

“ข้าเจ้าบ่เป็นหยั่ง” บัวชุมยืนยัน คำแก้วเลยให้ลูกนั่งพนมมือไหว้ผีปู่ย่าบรรพบุรุษ ให้ช่วยปกป้องรักษา อย่าให้เกิดอาเพศอันใดต่อ

ยุวดีนั่งทอดอกมองด้วยความสงสัย เมื่อเห็นคำแก้วและบัวชุมออกจากห้องนอนมาจึงถาม

“ทำอะไรกันหรือ”

“เขาขอลูมาผีปู่ย่า บางทีคนเขาอาจจะได้ล่วงเกินโดยบ่ได้ตั้งใจ ขอหื้อเป็นหื้ออภัย” คำแก้วอธิบาย

“หมายความว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้ เพราะมีบางคนไปลบหลู่ผีบรรพบุรุษอย่างนั้นอะหรือ”

“มันก่อนแน่ แต่หมู่เฮาเยยะเพื่อความสบายใจเจ้า”

คราวนี้สาวกรุงหัวเราะออกมาอย่างเสียมารยาท “พวกเธอคิดว่าสิ่งที่เกิดเป็นเรื่องผีสินะ”

“ก่อนคุณยุวดีก่อนบ่แม่นกา ว่าอยู่ดีๆ บัวชุมก่อโดนผีเข้าแล้วสลบไป” คำแก้วแย้ง

“ขอโทษนะ ฉันอยู่ในเหตุการณ์ มีหมาป่าบุกเข้ามาจะกัดพวกเราและอยู่ดี ๆ บัวชุมก็เป็นบ้าลุกขึ้นพ้อนรำ คงอยากเรียกร้องความสนใจจากพันแสงมากกว่า” ยุวดียิ้มเยาะมองไปยังสาวน้อย “เธอก็แอบชอบเขาอยู่ใช่ไหมล่ะ”

“ข้าเจ้าบ่ได้กิดจะอัน” บัวชุมหันไปอธิบายให้มารดาฟังด้วยเกรงว่าจะ

^๑ เครื่องทำพิธีกรรมในล้านนา ทำจากกาบกล้วยพันเป็นรูปสี่เหลี่ยม ใช้ตอกและใบตองรองพื้น สำหรับใส่เครื่องเช่นหัวเทวดา รวมไปถึงผีต่างๆ

เข้าใจผิด “ข้าเจ้าบ่รู้สึกตัวแต่ๆ นา อีแม่”

“จะเป็นไปได้ยังไง คนไม่รู้สึกตัวจะพอนจะกระโดดได้สูงขนาดนั้น พวกเธอในหมู่บ้านนี้แข็งแรงดีกันจัง” ยูวดียังไม่เชื่อ

บัวซุ่มยิ้มปาก แหวตาไม่ยอม “ท่าจะแม่นแล้วเจ้า เรื่องทั้งหมด บ่แม่นผีบ่แม่นนาง แต่เป็นเพราะแม่หญิงคนหนึ่งที่ทำตัวหลัง ปะยอมหลับยอม นอน แขนจะไปหาบ้อจาย จนข้าเจ้าได้ตายไปเป็นคู่”

เมื่อถูกย้อน สาวต่างถิ่นผู้สูงส่งก็รู้สึกซาทัวไบหน้า

“นี่เธอ กล้าดียังไงมาย้อนฉัน” ยูวดีมองอย่างเอาเรื่อง

“สุมาเตอะเจ้าคุณยูวดี บัวซุ่ม ขอโทษคุณยูวดีเสีย” คำแก้สะกิด ลูกสาวที่ทำตัวไม่งามใส่แขก บัวซุ่มจึงตั้งสติก่อนจะยกมือไหว้

ยูวดีเบะปากเชิดหน้า “อย่ามาทำเป็นฉลาด แค่เห็นพวกเธอบูชาผี แล้วก็ช่างสมเพชอย่างว่า บ้านดงหลวงช่างเป็นบ้านป่าไร่การศึกษา มีนางสาวเหนือถึงโตนหลอกอยู่บ่อยๆ”

“คุณยูวดีเจ้า ข้าเจ้าขอสุมาแล้ว แต่อยากหื้อฮู้แห่มหน่อยเนื้อเจ้าว่า แม่เฮาจะเป็นคนบ้านนอกคอกนา การกราบไหว้ผี บางทีบ่ได้หมายถึงผี โดยตรง แต่เป็นการกราบไหว้หื้อเกียรติบรรพบุรุษ หื้อเกียรติรากเหง้า ตัวเก่า คุณยูวดีอาจจะเข้าใจว่า แม่หญิงคนเหนือเป็นแค่คนง่าวหื้อบ้อจายมาจู้ มาหลอก เข้าใจผิดแล้วเจ้า อันนั้นมันแค้ในหนังในละครที่เคยเห็น เฮาเอง ก่อมีหน้าที่ มีความฮับผิดชอบในสังคม อย่างการบอกหื้อผีปู่ผีย่า ก่อเป็นหน้าที่ที่แม่หญิงเต้าอันที่เยยะได้ แล้วคุณยูวดีล่อเจ้า อยู่เมืองกอก นอกจาก แต่งหน้างามแล้ว เคยได้เยยะหน้าที่อะหยั่งสำคัญจะฮื้อก่อ หรือบ่มี”

เจ็บ...ยิ่งกว่าบัวซุ่มเดินเข้ามาตบหน้าผาดใหญ่ ยูวดีไม่ทันได้เถียง บัวซุ่มก็ยกมือไหว้ขอโทษอีกครั้ง ก่อนจะเดินหนีเข้าห้องไป

สาวกรุงกำมือแน่น อยากจะกรี๊ดร้องทั่วบ้านแต่ก็ต้องข่มใจ

ในห้องนอน บัวซุ่มนอนหันหน้าเข้าฝาบ้าน ไม่ปรึกษาอะไรอีก ส่วน ยูวดีพลิกตัวไปมา ครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบมาหมาดๆ บ้าน

ดงหลวงเต็มไปด้วยสัตว์ดุร้าย แถมนั่งเด็กบัวชุมยังสร้างเรื่องปั้นหัว คิดแล้ว ก็อยากกลับไปกระซอกมาตบสักผาดสองผาด กระทั่งนึกถึงภาพบุรุษหนุ่มที่ นั่งติดพินที่ริมธาร อารมณ์ขุนม้าก็แจ่มใสเหมือนจันทร์บนฟ้า

ใช่...เมื่อก็เขาคูกับเธอ และยังคงดเธอไว้ในอ้อมอก บ้าจริง...ทำไม เธอถึงหลงเสน่ห์ผู้ชายแบบนั้น พันแสงไม่เห็นมีอะไรดี ก็แค่รูปหล่อ กล้ามใหญ่ และไม่พูดมาก เหมาะสำหรับเสื่อสาวอย่างเธอ การล้าคือความท้าทาย และเขาก็คือเหยื่อ คอยดู...

พันแสงเดินเข้าบ้าน เห็นผู้เฒ่าสองคนนั่งรออยู่ที่แคร่ไม้ตัวเดิม สีหน้า ไม่สู้ดีนัก

“พันแสงเป็นจะไดพ่อง” คำป้อถาม

ชายหนุ่มหันหน้าไปทางชายชรา “ป้อเฒ่า ข้าขอสูมาตวยที่ทำพินเป็ยะ ของท่านหัก” เขายังหวังที่ทำเครื่องดนตรีของจันทร์เสียหาย

จันทร์ส่ายหน้า “จั้งมันเตอะ ของมันหลุมันแหลว ยังเป้งยังหาใหม่ ได้ ข้าสองคนเป็นห้วงสูมากกว่า”

เสียงที่ตั้งจากริมธารทำให้สองเฒ่าต้องลงเรือลงมาดู จึงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทันที

“ลูกนายอำเภอและบัวชุมมาหาข้าที่ริมน้ำ อยู่ๆ ก่อมีหมาผีบุกเข้ามา แล้วบัวชุมก้อเหมือนผีเข้า ข้าเลยไล่มันออกไปจนบัวชุมสลบ”

“ป้อหลวงเป็นว่าจะไดพ่อง” คำป้อถาม

“บ่พอใจ บอกว่าทั้งหมดเป็นเพราะข้า คงบ่อยากหื้อข้าอยู่ที่นี่แล้ว”

“สูบ่ต้องฟัง ป้อหลวงบ่ได้เซาะข้าวหื้อสูกิน” ชายชราพยายามปลอบ

“ช่างมันเตอะป้อเฒ่า ถ้าหากป้อหลวงเป็นบ่อยากหื้ออยู่ ก่อปล่อยหื้อ ข้าได้เดินทางไปหาชีวิตแต่ๆ ของข้าเตอะ อยู่ในที่ที่มีผีโหดคำ ข้าก้อบ่สูจะ อยู่ไปยะหยัง เฮาควรจะอยู่ในที่ที่มีตัวตนมากกว่า” พันแสงปลงแล้ว บางที เขาอาจจะเดินเข้าป่า หายไปจากบ้านดงหลวงเสีย แม้จันทร์กับคำป้อจะเตือน

เสมอว่ามันอันตราย

“แล้วแต่สูงจะตัดสินใจเอาละกันเน้อ ข้าเองก่อหวังว่าสักวัน สูงจะจำตัวเก่าได้ และปึกไปหาครอบครัวแต่ๆ เหี้ย ข้าสองคนก่ขอที่อสูริชคดี”

พันแสงทรุดตัวลง ยกมือไหว้สาผู้เฒ่าทั้งสอง

“ข้าจะอยู่ร่วมบุญกับคนบ้านดงหลวงวันพุกเป็นวันสุดท้าย”

ฟ้าฟากตะวันออกยังไม่สว่าง เพราะตะวันยังหลบอยู่หลังดอย แต่คนบ้านดงหลวงต่างลุกขึ้นหนึ่งชั่วโมงแล้ว วันนี้เป็นวันพระ และยังเป็นวันงานบุญปอยหลวง ทุกอย่างจึงต้องเริ่มต้นเร็วกว่าวันปกติ

ไก่อตัวผู้โง่ก่ขอขันเหนื่อหลังคากระท่อมตองตึง ส่วนตัวเมียนำลูกออกจากเล้าเดินคืบเขี่ยอาหารกลางถนน ก่อนจะร้องเตือนให้ลูกน้อยคอยหลบผู้คนที่กำลังเดินทางไปมา

ผู้เฒ่าผู้แก่หนุ่มผ้าขาวถือขันเดินมุ่งหน้าไปยังวัด ตะเกียงส่องแสงแวบแวม คนหนุ่มคนสาวทยอยเข้าช่วยกันทำความสะอาดบนิหารรวมไปถึงลานกลาง ชาวบ้านดงหลวงมีอยู่ไม่ถึงร้อยหลังคาเรือน และทุกคนต่างรู้จักกันหมด

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี บัวชุมแต่งตัวงามเคียงคู่กับเพื่อนวัยเดียวกัน คอยต้อนรับและอำนวยความสะดวกให้คนที่มาทำบุญ โดยเฉพาะอาคันตุกะสำคัญของบิดาอย่างนายอำเภอครรชิต

เขาสวมชุดสีก็ก็เต็มยศ เคียงข้างลูกสาวที่สวมชุดเดรสสีชมพูสดใส เป็นที่สะดุดตาของคนทั้งงาน พ่อหลวงทองพาเขาเข้าไปนั่งในวิหารตรงที่ประธานในพิธีเพื่อเริ่มพิธีทางศาสนา

ตลอดทั้งวันมีมหรสพให้ชาวบ้านได้รื่นเริง และพ่อหลวงประกาศก้องว่าเย็นนี้จะมีการแข่งขันชกมวยคาดเชือกบริเวณลานวัด และมีการแข่งขันบอกไฟดอกอีกด้วย

ทุกคนมีความสุข อายากให้ถึงคืนนี้เร็วๆ ผิดกับชายคนที่ซ่อนตัว

อยู่หลังวิหาร ใจหายอยู่คราครั้นที่หลังจากคืนนี้เขาคงต้องเดินทางอย่างโดดเดี่ยว

“พันแสง” เจ้าอาวาสเดินเข้ามาหาหลังเห็นเขามีสีหน้าหม่นหมอง

“เข้ามาลาตุ๊ปู่”

พระชราส่งยิ้มให้

“มีอะหยังกาตุ๊ปู่”

“ลู่บ่ควรรู้ก็อะหยัง พันแสง จะไต่เสียดสู่อ๋อตั้งบ่ตกยาก ผ่อวาสนาสูแล้วจะได้เป็นเจ้าใหญ่นายโต”

“แต่ข้าจ่าอะหยังบ่ได้เลย ข้าบ่รู้ว่าจะไปตางไหน” พันแสงเอ่ยอย่างคนสิ้นหนทาง

“คนดีอยู่ไหนก่อตั้งรอด ลู่เป็นคนดี แถมยังมีวิชาอาคมที่ติดตัวมา จะไต่สู่อ๋อตั้งปลอดภัย”

ฟ้ามืดแล้ว เหมือนมีคนเอาผ้าดำมาปูทาบทับ ไม่นานดวงแก้วสีขาวก็ลอยแขวน คืนจันทร์เพ็ญ รัศมีแก้วดวงขาวฟุ้งชวนหลงใหล เสียงงานรื่นเริงดังมาถึงท้ายหมู่บ้าน จันทร์และคำบ่อนั่งที่แคร่ไม้ตัวเดิม ในใจไม่นึกอยากไปเที่ยว สายตาจงด้องไปที่กระท่อมเล็กข้างบ้าน ไม่นานพันแสงก็ปรากฏตัวออกมา

“ข้าจะมาลาบ่อแม่แม่ก่อน วันพุกข้าจะไปแต่เข้ามืด” ชายหนุ่มเอ่ย

“แล้วสู่อ๋อไปตั้งไต่” คำบ่อเสียงสั่น ยังเป็นห่วงเพราะชายหนุ่มยังจำอะไรไม่ได้

“ข้าว่าจะเข้าป่าตางเหนือ คงอยู่เงียบๆ คนเดียวที่นั่นจนกว่าจะจำอะหยังได้ หรือถ้าจำได้ ก่อคงเซาะว่าหากินตัวคนเดียวไปเหี้ย” พันแสงตอบ

คำบ่อปาดน้ำตา

“ป่าตางเหนือมันอันตรายนัก มันติดกับป่าสวรรค์ เล่าลือว่าไฟเข้าไปแล้วจะออกมาไม่ได้ สู้ยังจะไปอยู่กา” จันทรแย้ง เขาเคยห้ามความคิดนี้กับพันแสงไปแล้ว ‘ป่าสวรรค์’ ดินแดนที่ไม่มีใครไปถึง ถ้าหลงเข้าไปก็ไม่สามารถออกมาได้ เทวดา ผี หรือสัตว์ร้ายต่างอยู่ที่นั่น

“ในป่าสวรรค์คงปลอดภัยกว่าอยู่ที่นี้ บ่มีอะหยั่งนำกั้วเท่าจิตใจคน ตู๊ปุเคยบอกข้า”

“ถ้าจะอั้น ข้าว่าสูลองไปหาแม่เฒ่าลั้วะที่ดอยยอดดาวเตีอะ” จู๋ๆ จันทรก็โพล่งออกมา

“ไฟคือแม่เฒ่าลั้วะ” ชายหนุ่มสงสัย แต่คำป้อกลับส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“มันบ่มีอะหยั่งต้องเสียแล้วสู” จันทรจับมือภรรยา “หากพันแสงจะเข้าไปทางป่าสวรรค์จริงๆ การได้ไปหาแม่เฒ่าลั้วะอาจจะเหยียะหื้อจำความอะหยั่งได้”

พันแสงนัยน์ตาลิ้นระริก เรื่องนี้เหตุใดสองผู้เฒ่าไม่เคยบอกเขา

“ข้าบอกสูเข้าไปหน่อย แต่มันเป็นทางเลือกสุดท้าย” จันทรถอนหายใจ ขณะหันมาสบตากคนหลงทาง “ก่อนจะถึงชายป่าสวรรค์ มันมีดอยสูงเปียงฟ้า ชื่อดอยยอดดาว บนนั้นมีนางหอมเมื่อที่หยั่งรู้ฟ้าดิน หื้อสูลองไปถามว่าสูเป็นไฟ ลูกตั้งไคมา”

“แต่ทางไปนั้นมันแสนอันตรายนัก ข้าเลยบ่บอกเรื่องนี้หื้อ แต่หากวันนี้สูยืนยันจะไป แม่เฒ่าลั้วะอาจจะช่วยสูตามหาความจริงได้” คำป้อถอนหายใจ

พันแสงรู้สึกเหมือนเห็นดาวนำทางในคืนเดือนดับ “ข้ายินดีขนาดป้อเฒ่า แม่เฒ่า”

“แต่นางหอมเมื่อจะดูเมื่อหื้อเฉพาะป้อจายเต้าอั้น และจะหื้อถามได้แค่เตีเดียว” จันทรย้ำ

“แล้วมันต้องการเงินทองก่อ”

คราวนี้ผู้เฒ่าทั้งสองเงยไปพักใหญ่ก่อนจะเอ่ยปาก “มันบ่ต้องการเงินทอง ค่าทำนายนกแล้วแต่มันจะขอ บางเต๋อมันก๋อขอแค่หัวอันเดียว แต่บางเต๋อมันอาจจะอยากได้ชีวิตคนถาม สู้ต้องเยยะหื้อมันเบิ่งใจเน้อ”

ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ “ยินดีจ้าต๋นที่เบิ่งหวังข้า”

จันทร์และคำบ้อถอนหายใจ “ถ้าจะอันวันพูก สูก๋อเดินทางตอนเข้ามืดเลยเน้อ บ่ต้องมาลา ข้าบ่อยากเห็นหน้าสูทื่อกั๊ดเต็งแหมม” คำบ้อเสียงสั้น แม้จะอยู่ด้วยกันไม่นาน แต่ก็รักพันแสงเหมือนลูกหลานแท้ๆ

“แล้วข้าจะปีกมาหาเอ๋วหาเน้อ”

ระหว่างนั้นเอง บรรยากาครอบตัวก็ดูแปลกไปจนพันแสงรู้สึกได้ เขาแหงนดูบนฟ้า ดวงเดือนที่เคยสดใสเมื่อครู่ บัดนี้เปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

จันทร์แหงนหน้ามองตาม ชายชรารีบลุกขึ้นและเดินสำรวจรอบๆ บ้าน

ไปไม่ไหวติง เสียงหรีดหึ่งเรไรที่เคยร้องดังบัดนี้กลับเงียบ นกกลางคืนบนต้นไม้หนีหายเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง ทุกอย่างเงียบสงบ แม้แต่ลมก็ไม่พัด

คงเหลือเพียงเสียงจากงานรื่นเริง...

“ข้ารู้สึกเหมือนจะมีกลางฮ้าย” พันแสงเอ่ยเสียงเบา หันไปเหยียบมีดดาบยาวออกมา ก่อนจะหันไปบอกสองผู้เฒ่า “ป้อเฒ่าแม่เฒ่าอยู่บนเฮือน ข้าจะออกไปผ่อว่ามันเกิดอะหยัง”

จันทร์และคำบ้อรีบหยิบตะเกียงน้ำมันขึ้นเรือนและดับแสง ลัญชาตฤณของคนหาของป่า...รู้ดีถึงภัยอันตรายที่กำลังก้าวเข้ามา

นายอำเภอและพ่อหลวงกำลังเชียร์มวยกันอย่างสนุกสนาน ยุวดีรู้สึกเมื่อจึงขอตัวออกไปเดินเล่น ดอกไม้เพลิงส่งเสียงฟูๆ ทะยานขึ้นพันหลังคา วัด ชาวบ้านปรบมือชอบใจเมื่อมันพุ่งขึ้นสูง บางคนเข้าไปพ้อนรำไถ่ๆ โดยไม่กลัวเกรง

ยวดียิ้มมุมปาก ขบขันการกระทำของชาวบ้านป่า ก่อนจะเดินออกมาดูข่าวของที่น่าม่าวางขายแต่ก็ไม่คิดจะซื้อ เพราะคิดว่ามันสกปรก

“ถ้าบมือะหยังน่าสนใจ ก่อขึ้นไปหลับได้เนื้อเจ้า จะได้มีแสงเดินทางกลับบ้านวันพูก”

เสียงหนึ่งที่ทักขึ้นมาทำให้ยวดีหันไปมอง บัวซุ่มนั้นเอง

“หี” สาวกรุงยิ้มมุมปาก “ใครบอกว่าฉันจะกลับพรงนี้”

“นายอำเภอเจ้า” บัวซุ่มตอบอย่างมั่นใจ

“ทำไมเรอะ ถ้าฉันไม่กลับ เธอจะแก้งทำเป็นผีเข้าเพื่อให้นกกลัวหรือไง” ยวดีเชื่อว่าส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ประหลาดเป็นเพราะบัวซุ่มอยากให้เธอกลับไปเสีย

“ข้าเจ้าไปได้วางขนาดนั้นเจ้า ไหนจะต้องคอยช่วยแม่ต้อนฮับแขก และต้องมาคอยพ่อคุณยวดีแหม”

“ก็ช่วยไม่ได้ พ่อเธอเป็นลูกน้องพ่อฉัน ก็ต้องทำตามหน้าที่” ยวดีกอดอก

“ทุกคนมีหน้าที่หมดเจ้า เหลือแต่คุณยวดี”

เป็นอีกครั้งที่โดนเด็กเมือวานชื่นเหน็บแถม ยวดีไม่สนใจ เซ็ดหน้าแล้วเดินหนี

“คุณยวดีจะไปไหน”

“ฉันก็อยากให้เธอทำหน้าที่ให้เต็มที่สิ แม่สาวเครือฟ้า” พุดจบ สาวกรุงก็หายไปในงานมืด

บัวซุ่มส่ายหัว หนักใจกับการเป็นคนตืดตึงของยวดีเสียเต็มประดา คิดผิดเหลือเกินที่ปล่อยให้ไปรับแหวนทองของผู้หญิงคนนี้ เห็นท่าต้องเอาคืนให้เธอไปเสียพันๆ

พ่อหลวงทองหัวเราะชอบใจเมื่อนักมวยที่ตนออกแรงเชียร์เตะก้านคออีกฝ่ายสลบ นายอำเภออุทานอย่างหัวเสีย เพราะงานนี้คงได้ควักเงินมาเสีย

พจน์ให้เจ้าบ้าน

“เป็นไงครับนาย ผมบอกแล้วว่าไอ้คนพอมๆ มันมักจะแรงดี” ผู้ใหญ่-
บ้านได้ที่คุยทับ

“ก็ใครจะไปรู้ว่ามันจะเก่งทางมวย แล้วนี่มีคู่ต่อไปอีกมัย จริงลิ ถ้า
ไอ้พันแสงอะไรนั่นมาขึ้นชกด้วย ฉันแทบหมดตัวเลยนะ”

พูดชื่อนี้ขึ้นมา พ่อหลวงบ้านก็อารมณ์เสีย แต่แสดงออกมากไม่ได้
“มันไม่มาหอรอกครับนาย คนประหลาดพรรค์นั้น”

ทันใดนั้นเอง คนในงานก็เริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ เกิดลมพัดแรง
จนใบไม้ปลิวว่อน ตุ้มตุ้มรัวปลิวสะบัด บางผืนหลุดขาดลอยขึ้นฟ้า โคมไฟ
ที่ตั้งเรียงรายสั่นตามแรง ไม่นานก็ดับ ทั้งงานมืดสนิทจนเห็นว่าพระจันทร์
บนฟ้าเป็นสีแดง

“เกิดอะไรขึ้นวะทอง” นายอำเภอเหียวชัยแลขวา แปลกใจไม่แพ้
คนอื่น

เสียงผู้คนจับกลุ่มคุยกัน แต่หูของพ่อหลวงบ้านกลับได้ยินเสียงหนึ่ง
ลอยมาตามลม เสียงมันดัง...เช่นลัตว์ร้ายคำราม ทองเห็งฮอก หันไปสังการ
ลูกน้อง

“งานเลิกแล้ว บอกหื้อทุกคนชะใจีบ้าน”

“มีอะไร” นายอำเภอยังคงสงสัย

“ผมว่าน่าจะมีเรื่องไม่ดีแล้วนาย รีบกลับไปเตรียมก่อนดีกว่า”

“เดี๋ยว เรื่องไม่ดี? เรื่องไม่ดีอะไร”

“โฮกกก!” เสียงคำรามเริ่มดังชัดขึ้น แม้แต่ครรชิตก็ได้ยิน

“ทอง ฉันได้ยินเสียง เหมือน...”

“เร็วเข้านาย รีบขึ้นเรือนก่อน”

ทองจับแขนนายอำเภอและตะโกนบอกทุกคนให้แยกย้าย ลูกน้อง
ของเขารีบเข้ามาคุ้มครองและพาครรชิตฝ่าแรงลมขึ้นเรือนอย่างปลอดภัย
นายอำเภอพยายามเพ่งมองสถานการณ์นอกหน้าต่างต่าง ที่วัดยังคงมืด ลมแรง

ขึ้นเรื่อย ๆ ได้ยินเสียงกิ่งไม้หัก หน้าต่างบ้านเปิดปิด ข้าวของล้มระเนระนาด
ทองจุดคบไฟอย่างยากเย็น ต้องเพิ่มน้ำมันให้ชุ่ม

“ทอง ยวดีกับบัวชุ่มละ ยังไม่เข้ามาเลย” นายอำเภอเริ่มเป็นห่วง
ลูกสาว

“เดี๋ยวผมกับลูกน้องจะออกไปตามหา นายอยู่ที่นี้กับคำแก้วก่อนนะ”
ยังไม่ทันได้ก้าวเท้า เสียงคำรามก็ดังอีกครั้ง

“โฮกกก”

ทุกคนมองกันหน้าซีดเผือด ไม่นานก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง
“กรีด!”

ทองไม่รอช้า ขึ้นไปคว้าปืนลูกซองบนเรือนพร้อมไปกับลูกน้อง ก่อนจะ
พุ่งตัวเข้าไปในบริเวณวัด

ครรชิตจับต้นชนปลายไม่ถูก เฟงมองเข้าไปในความมืดและลมแรง
เห็นคบไฟแกว่งวูบวาบไปมา เสียงผู้คนตกใจลหmannแต่ฟังไม่ได้ศัพท์
กระทั่งมีชายคนหนึ่งวิ่งกรีดร้องเข้ามาใกล้บ้าน เนื้อตัวชุ่มไปด้วยเลือด

“ป้อหลวง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว” เขาตะโกน

ครรชิตถือตะเกียงน้ำมันลงไปพร้อมกับคำแก้ว

“ป้อหลวงเข้าไปในวัด มีอะหยังกา ไอ้คำปุ่น”

ดวงตาของเขาเบิกโพลง ตัวลั่นเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง
เสื้อผ้าฉีกขาดเหมือนถูกตึ้งรั้งอย่างแรง

“เสือ...เสือเป็นร้อย ล้อมหมู่บ้านเฮไปหมด...”

คำแก้วยกมือขึ้นกุมปาก ครรชิตตาเบิกโพลง แทบไม่อยากจะเชื่อว่า
สิ่งที่ได้ยินจะเป็นเรื่องจริง

เสือผี

ในฐานะที่เป็นถึงนายอำเภอ จึงยากที่ครรชิตจะนิ่งเฉย เขาเดินเข้าไปในห้องแล้วหยิบปืนไรเฟิลออกมา

“นายอำเภอจะไปไหนเจ้า” คำแก้ถาม

“ลูกสาวฉันยังอยู่ข้างนอก จะให้ฉันนั่งชี้ขี้ลาดอยู่แต่บนนี้หรือ” ครรชิตหันไปส่งลูกน้องอีกคนให้ลงเรือนไปด้วยกัน

ลมข้างนอกยังพัดแรง นายอำเภอเร่งฝีเท้า สวนทางกับกลุ่มคนที่กำลังวิ่งหนีอลหม่าน ลูกเล็กเด็กแดงร้องกระจองอแง เสียงฝูงสัตว์ดังแตกตื่นไปทั่ว ไม่นานเขาและสมุนก็เข้ามาในเขตอาราม ตอนนี้ทุกคนช่วยกันจุดไฟกองใหญ่ให้ลุกโชน เผยให้เห็นว่ามีคนจับกลุ่มคุยกัน บางส่วนนอนกรีดร้องโหยทวน

“นายลงจากเรือนมาทำไมครับ” ทองเดินเข้ามาหา สีหน้าวิตกยิ่งกว่าตอนลงเรือนไปเสียอีก

“ฉันเป็นนายอำเภอ นะ จะเอาตัวรอดคนเดียวได้ไง มีเสือบุกงั้นหรือ”

“ใช่ครับนาย”

ใจหาย...นึกถึงลูกสาวตัวเอง “แล้วยุวดีล่ะ เห็นเธอหรือเปล่า”

คนถูกถามส่ายหน้า

“มันเป็นอย่างไรได้ยังไง เลือมาจากไหน”

“ผมก็ไม่รู้ครับนาย ตอนนี้นักเราต้องก่อไฟให้มากที่สุด เพราะพวกมันมากันเป็นร้อย”

ชนตามตัวลูกชน เลือมาเป็นร้อย มันจะเป็นไปได้อย่างไร...ครรชิต
กำป็นแน่น

“ต้องเร่งมือแล้ว ใครมีอาวุธอะไรก็หยิบจับออกมาสู้ เร็วเข้า” เขาสั่ง
ทองจึงรีบหันไปบอกทุกคน

พืนจำนวนมากถูกนำมาโยนใส่กองไฟพร้อมกับราดน้ำมันจนไฟลุก
สูงท่วมหัว ยิ่งเจอแรงลม เปลวเพลิงก็ยิ่งเลื้อยตัวดเหมือนพญานาคใหญ่ที่
โกรธา ก่อนที่เจ้าอวาสจะเดินลงมาจากกุฏิ

“หันหันมันก่อสุเขา ว่ามันเป็นเสือเตี้ยๆ หรือเสือผี” หลวงปู่ถาม
เพราะเกรงว่าทุกคนจะตาฟาด

“เห็นแต่ตัวมันวิ่งไปวิ่งมา ลูกตาแดงก้ำต้องแสงเดือน มันไล่ขบไปทั่ว
ยกเว้นแม่ฉิ่ง” หนึ่งในนั้นเล่าเหตุการณ์

“มันไปได้ฆ่ากินหมดกา” หลวงปู่ถามต่อ

“มันเลือกที่จะฆ่าปล่อยจาย ส่วนแม่ฉิ่งเขายังบ่เจอสักศพ”

พระชราหนึ่งคิด ก่อนจะยกมือไหว้พระประธานในวัด เกิดมาอายุเกือบ
จะเข้าเจ็ดสิบขวบ บวชมาเป็นทกลีบพรรษา ยังไม่เคยเจอเรื่องแบบนี้สักครั้ง

ระหว่างเดินทางยุวดีได้ยินเสียงกรีดร้อง นึกแปลกใจอยู่คราครั้น
แต่เมื่อยังไม่ถึงเป้าหมายเธอก็ไม่ยอมหยุดฝีเท้า

กระท่อมท้ายหมู่บ้าน...

อุตุสำหรับชะเง้อคอยในนางวัด แต่กลับไม่เห็นนายพันแสงเสียที จน
หัวใจร้องอยากเจอเขา ประกอบกับต้องการแก้มคนๆ ที่เดินตามหลังให้

หัวบ้าน

“ข้าเจ้าก่อเพียงชั่วแม่ฉุยกรุงเทพฯ ใจง่ายกว่าสาวเครือฟ้า ถึงขั้นต้อง
เล่นไปหาป้อจายที่บ้าน” บัวซุมแขวะจนคนที่ถูกพาดพิงต้องหยุดชะงัก

“แล้วรู้ได้ยังไงว่าฉันจะไปไหน” ยุวดีจ้องหน้าเด็กสาว

“ข้าเจ้าฝากอสู่ว่าคุณยุวดีจะไปหาอ้ายพันแสง”

“ใช่ ฉันจะไปหาเขา เธอไม่ต้องตามมาก็ได้นะ อ้อ และไม่ต้องแก้ง
ทำเป็นผีเข้าเพื่อเรียกร้องความสนใจอีกล่ะ”

“คุณยุวดีไปหา แต่คงบ่เจอ เพราะบางที่อ้ายพันแสงอาจจะไปจาก
บ้านดงหลวงแล้วก็ได้”

ได้ยินบัวซุมพูดเช่นนั้นก็ทำเอายุวดีขมวดคิ้ว “ไปไหน ไปทำไม”

“ยังบ่สู้ตัวแหม ก่อเพราะคุณยุวดีก่อเรื่องไว้น่ากะ เยียะหื้ออ้าย
พันแสงต้องกลายเป็นคนผิด”

“นื้อยามาโทษฉันนะ กล้าดียังไง เตียวแมก้ตบให้” สาวกรุงเง้อมือ

“นี่กว่าข้าเจ้ากั๊กา” บัวซุมทำท่าย ทำให้ยุวดีหมดความอดทน ปรี
เข้าไปหาทันที

เผียะ!

ร่างคนอ่อนกว่าเซถลาแต่ยังไม่ถึงกับล้ม และเมื่อประคองตัวได้
บัวซุมก็เหวี่ยงมือโต้ตอบ

“อื้อย!” ยุวดีร้องลั่น นึกไม่ถึงว่าสาวบ้านป่าจะกล้าตอบโต้ “มึงกล้า
ตบกูเหรืออีบัวซุม”

“เออ” ลูกสาวพ่อหลวงยังเดินเข้าหาอย่างไม่เกรงกลัว “นอกจากจะ
กล้าตบ ยังกล้าถีบตวย” ไม่ปล่อยให้เป็นแค่ลมปาก บัวซุมถีบเข้าที่หน้าขา
ของยุวดีจนลูกสาวนายอำเภอล้มไม่เป็นท่า

“กรี้ด! อีบัวซุม ฉันจะฟ้องคุณพ่อ”

“ตายแล้ว กอนี้กว่าจะเก่งเหมือนปาก พอสู้บ่ได้ก้อจะฟ้องอี่ป้อ เป็น
ดีไต่หัว” บัวซุมเบะปากใส่ ที่ผ่านมาเธอใช้ความอดทนอย่างสูงในการตามใจ

ผู้หญิงคนนี้ ทนให้มาดูถูกคนบ้านดงหลวง ทนให้มารังเกียจครอบครัวเธอ แต่ที่สาวบ้านป่าอย่างเธอทนไม่ได้ คือยิวดีทำให้คนตีๆ อย่างพันแสงต้องถูกบิดาไล่ออกจากหมู่บ้าน

โดนตบแค้นนี้ยังน้อยไปด้วยซ้ำ...

“เอานี่คืนไปเหี้ย บัวชุมปาแหวนใส่ ไม่นึกเสียตายเลยสักนิด “ข้าเจ้าบ่เอาแล้ว แต่ขอหื้อคุณยิวดีอย่าได้มายุ่งกับหมู่เฮาเหม”

การทะเลาะกันของทั้งคู่ทำให้สองสาวลืมนั่งเกดไปว่าทุกอย่างรอบตัวเปลี่ยนไป โดยเฉพาะดวงจันทร์พราวฟ้า บัดนี้มันแดงฉาน กระทั่งฟุ่มไม้รอบตัวมีความเคลื่อนไหวจึงเริ่มรู้สึกตัว

ลมแรงจนกิ่งไม้ไหวเอน และได้ยินเสียงคำรามมาจากแนวป่า บัวชุมเพิ่งเข้าไปในเงามืด เห็นนัยน์ตาสีแดงประหลาด

“คุณยิวดีเงียบเสียง แล้วมาอยู่หลังข้าเจ้า” เธอสั่งสาวกรุง

“อะไรของมึงอีบัวชุม” อีกฝ่ายยังไม่รู้ตัว

ฟุ่มไม้มันค่อนข้างๆ แหวกใบออก ลัตรีตัวใหญ่ย่ำเท้าออกมา แสงเดือนอาบให้เห็นว่าตัวมันเป็นลายพาดกลอน

บัวชุมหน้าซีด สะกิดยิวดีให้หันไปมอง ทันทีที่สาวกรุงสบตา มันก็อ้าปากกว้าง

“โฮก!” มันคำรามก้อง

“กรี๊ด!” สองสาววิ่งหนีสุดชีวิต แต่มันกลับตะกุกตะกวดดินกระโดดข้ามหัวตักขวางทางไม่ให้ไปไหน

“เอาใจดี มันจะกินเราแน่ ฉันทยังไม่อยากตาย” ยิวดีเสียงสั่น

จังหวะที่มองเห็นกันอยู่อย่างนั้น ร่างหนึ่งก็กระโดดลงมาจากต้นไม้พร้อมกับใช้มีดฟันไปที่หน้าของลัตรีร้าย มันคำรามก้องก่อนจะดิ้นทรุนทรายหนีหายเข้าไปในความมืด

“อ้ายพันแสง” บัวชุมดีใจเป็นที่สุด วิ่งเข้าไปกอดชายหนุ่มทันที

“แล้วเมื่อไหร่ใครด่าว่าฉันใจง่ายยะ” ยิวดีห่มั่นไส้

ไม่ทันได้พูดอะไรต่อ พันแสงก็ยกมือขึ้นจุกปากเพราะรู้ถึงอันตราย เขาหยิบตะเกียงน้ำมันของบัวชุมออกมา กวาดไปรอบๆ กระทั่งเจอเลือดดำยีนอยู่ตรงหน้าถึงสองตัว พวกมันเดินวนเป็นวงล้อมรอจ้องหวัระกระโจนเข้าหา

ยวดีเฝ้ามปาก ไม่กล้ากระดิกตัว เกิดมาเพิ่งเคยเห็นลัศว์หน้าขนในระยะประชิดขนาดนี้ รอบกายเริ่มได้ยินเสียงคนกรีดร้องโกลๆ ลิงค่างบ้าง ชะนีในป่าร้องโหยหวน หรือแม้แต่นกกาที่บินหนีกันว่อน เป็นสัญญาณของความแตกตื่น

ลีดำของพยัคฆ์กลืนเข้ากันได้ดีกับความมืด พันแสงมองเห็นการเคลื่อนไหวของพวกมันทั้งสามตัวไม่ถนัด จนเมื่อเขาเฉลอ ตัวที่ใหญ่ที่สุดก็พุ่งเข้ามา

“ระวัง!” ยวดีร้องลั่น

ชายหนุ่มตะม่นเข้าเต็มตัว แต่แล้วอีกตัวก็กระโจนเข้ามางับแขนจนตะเกียงหลุดมือตกพื้น

เจ็บ...แต่พันแสงไม่ส่งเสียงร้อง ตรงกันข้ามรีบตั้งสติแล้วเหวี่ยงหมัดใส่ใบหน้ามันเต็มแรง ได้ผล ลัศว์หน้าขนคายแขนเขาออก ล้มกลิ้งสะลึมสะลือ พันแสงพุ่งเข้าไปซ้ำ

แต่แล้วเลือดที่เหลือกกลับวิ่งเข้ามาหาบัวชุมและยวดี

“กรี๊ด!”

สองสาวถอยร่น พันแสงหันตัวจะเข้าไปช่วย แต่ก็ถูกเลือดตัวเดิมที่หายเมาหมัดตะครุบใส่จนลึ้ม

“อ้ายพันแสง ช่วยด้วย!”

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่ได้ยินจากปากเด็กสาวก่อนจะหายไปในความมืด พันแสงถูกกรงเล็บจิกแขนทั้งสองข้าง ลัศว์ร้ายอ้าปากกว้างเผยเขี้ยวคมหมายจะกัดตันทนคอชายหนุ่ม

“อ้าก!” พันแสงตะโกนลั่น กำมือแน่น รวบรวมแรงทั้งหมดให้ขยับตัว เจ้าเลือดดำตกใจไม่ทันระวัง ชายหนุ่มก็ใช้หัวกระแทกไปที่ใบหน้าของมัน

“โฮก!”

เสือด่าร้องดัง พันแสงรีบผละตัวออก พลิกกระโดดขึ้นหลังและโอบรัดไว้ มันสะบัดตัวจนทั้งสองกลิ้งไปมาบนพื้น

จู่ๆ ชายหนุ่มก็นึกถึงวิชาติดตัวที่แทรกเข้ามากะทันหัน เขาทำปากขมุกขมิบและซัดกำปั้นลงดิน

ตูม!

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในระยะสิบวาตันไม้ล้มระเนระนาด เสือร้ายร้องลั่นก่อนจะแน่นิ่งไป เขาจึงจับมันเหวี่ยงไปชนต้นไม้ใหญ่หวังให้มันสิ้นฤทธิ์

ส่วนตัวเองรีบวิ่งตามบัวชুমกับยวดีไปทันที

“บัวชুম...บัวชুমอยู่ไหน!” เขาตะโกนเรียก แต่ไร้เสียงตอบรับ
เปรี้ยง!

เสียงดังราวกับฟ้าผ่าจากด้านหลังทำให้พันแสงชะงักและหันไปมอง
“หยุดอยู่ตรงนั้นเนื้อโง่พันแสง!”

ชายหนุ่มพยายามเพ่งมองแสงไฟของกลุ่มคนที่กำลังเดินเข้ามา เมื่อตาปรับแสงได้จึงจำได้ว่าเป็นพ่อหลวงทองและแขกของเขานั่นเอง

“ยวดีอยู่ไหน ถ้าไม่บอก ฉันยิงแกใส่แตกแน่” นายอำเภอเล็งลำกล้องไปยังพันแสง ชายหนุ่มยกมือยอมจำนน

“เสื่อมันต้อนเข้าป่า ข้ากำลังจะตามไป...”
เปรี้ยง!

กระสุนจากปืนไรเฟิลของคนกรุงพุ่งผ่านหน้าไปกระทบต้นไม้ใหญ่จนมันสิ้นสะท้าน

“ทำไมแกไม่ช่วยลูกสาวฉัน” ครรชิตขบกรามแน่น

“ข้าพยายามแล้ว แต่เสื่อมันมาถึงสามตัว”

พ่อหลวงทองโกรธจัด เดินเข้ามาตะบันหน้าชายหนุ่มจนล้ม

“เพราะสุคนธ์เดียวที่นำเรื่องฮ้ายมาสู่บ้านของเธอ” ทองว่า แล้วจ่อปืน

ลูกชองเข้ากับศิระชะของคนที่เขาคิดว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด “ข้าจะฆ่ามัน”

“อย่าๆ ข้าขอเตอะป้อหลวง”

เสียงหนึ่งดังแทรกมาจากความมืด นายอำเภอหันขวับเล็งปืนไปทางนั้นทันที เห็นสองผิวเมียชราเดินมาหาด้วยสีหน้าลนลาน

“ป้อเฒ่า แม่เฒ่า” พันแสงตกใจที่เห็นผู้มีพระคุณโผล่เข้ามาในนาทีวิกฤติ

“ปู่จันทร์ ยาคำป้อ เพราะสุเขาสองคนนั้นแหละที่เยาะหื้อบ้านดงหลวงเขาเป็นจะอื้อ เลือเผตเลือผีบุกมากินคนแถมยังลากหายไปป่า” ทองตะคอก

“จะว่าข้าผิด ข้าก่อยอมฮับ แต่ข้าขอ อย่าฆ่าไอ้พันแสงมันเลย มันกำลังจะไปจากบ้านดงหลวงวันพูกแล้ว” จันทร์ยกมือไหว้

พ่อหลวงโกรธตัวลั่น “พอบ้านดงหลวงฉิบหาย ก่อจะหนีไปเสีย บ่แน่ เลือผีเหล่านั่นอาจจะเป็นพวกเดียวกับสุ แม่บ่ก้อไอ้พันแสง”

หนุ่มหล่อขมวดคิ้ว “ข้าจะเป็นพวกกับมันได้จะได ในเมื่อข้าก้อโดนมันขบ”

พันแสงมีเลือดไหลจากแผลที่ต้นแขน แถมเนื้อตัวก็มอมแมม

“วันพูก ปู่จันทร์กับยาคำป้อต้องออกจากบ้านดงหลวงไปตวย เพราะข้าบ่ไว้ใจสุเขาแหมแล้ว” พ่อหลวงยื่นคำขาด ทำเอาสองเฒ่าตกใจ มองหน้ากันเล็กลี้ก

“มันบ่เกี่ยวกับป้อเฒ่าแม่เฒ่าเป็น เอาเตอะป้อหลวง ถ้าหันว่าข้าเป็นต้นเหตุ ข้าจะไปตวยหาบั่วซุ่มกับลูกสาวนายอำเภอหื้อ”

“สุคนเดียวเนี่ยนะ” ทองมองเหยียด

“ข้าฮับปากว่าจะพาสองคนนั้นมาหื้อได้”

“ดี ถ้าลูกข้ากับคุณยุวตีบได้บีกมา ข้าจะฆ่าปู่เฒ่าจันทร์กับยาคำป้อเหี้ย” พ่อหลวงชู

“ข้าจะออกเดินทางคืนนี้” พันแสงรับคำ

“จำคำข้าไว้เนื้อ ถ้าลูกข้าบปึกมา จะมีคนตายเพิ่มแหมสองคน”

ทองเก็บปืนไว้แนบลำตัว มองหน้าพันแสง ใจหนึ่งก็เคียดแค้นสุดจะทนที่ไอ้หมอนี่เป็นเหตุให้ลูกสาวตกใหลอยู่อันตราย แต่อีกใจก็คิดว่ามันคงเป็นคนเดียวที่พอจะช่วยบัวซุ่มกลับมาได้

“รอพรุ่งนี้ก่อนก็ได้พันแสง” ครรชิตตัดสติใจ ทำเอาผู้ใหญบ้านหันขวับ

“ท่านนายอำเภอ ผมคิดว่ามันอาจจะเข้าไป”

“ไม่หรอก ฉันว่าพวกเสือมันคงไม่คิดจะฆ่าพวกผู้หญิง สังเกตว่าเราไม่เจอศพผู้หญิงเลย เป็นไปได้ว่าพวกมันตอนเข้าไปเพื่อกระทำการบางอย่าง”

คนที่ถูกเสือฆ่ามีสี่รายเป็นชายทั้งหมด สัตว์เลี้ยงถูกลักขโมยไปหมดสิ้น ไม่เว้นแม้แต่วัวควายตัวใหญ่ เป็นไปได้ว่าพวกมันมาปล้นเสบียง รวมยุวดีและบัวซุ่มมีคนหายไปสิบสามคน เป็นเด็กสาวทั้งหมด

“อีกอย่าง ให้พันแสงไปคนเดียวจะไปทำอะไรได้ เดี่ยวฉันจะให้ลูกน้องขับรถไปขอความช่วยเหลือจากค่ายทหารที่ใกล้ที่สุด เพื่อขอกำลังให้มาช่วยตามหา” นายอำเภอพยายามแก้ปัญหาอย่างมีสติ หลหลายๆ คนเห็นด้วย

“เพราะฉะนั้น พันแสง นายต้องเก็บเรี่ยวแรงไว้ให้ดี พรุ่งนี้เช้าเมื่อทหารมาถึง เราจะออกเดินทางกัน”

พันแสงพยักหน้ารับทราบ

“ส่วนคนอื่นๆ ตอนนี้อ่าเจอเสือที่ไหน ยิ่งมันชะ ฉันจะถลกหนังมันมาตัดเป็นชุดให้ลูกสาวฉันใส่” นายอำเภอสั่งเสียงแข็ง ก่อนจะแยกย้ายกันค้นหาต่อ

“พันแสง ข้าจะไปใส่ยาเหยือกก่อนเดี๋ย เลือดมันไหลบ่หยุดเลย” คำบื้อเข้ามาดูอาการ

“ความจริงข้าอยากจะไปตวยหาบัวซุ่มเสียคืนนี้เลย ข้ากลัวว่ามันบ่ทัน

กาล” พันแสงเอ่ย แล้วนี่อะไรบางอย่างได้ เขาริบบริไปที่ต้นจามจุรีต้นใหญ่
เดินวนหารอบๆ จนเจอร่างของสัตว์ที่นอนนิ่ง

เสือด่า...

พันแสงประคองมันขึ้นมาและพบว่ายังมีลมหายใจ

“ป้อเฒ่า หาเชือกหื้อซำก้า เขาต้องพาเสือด่าตัวนี้ไปที่บ้าน”

นกเค้าแมวตัวใหญ่บินผ่านหลังคา เห็นทะยานขึ้นไปเกาะกิ่งไม้สูง
สายตาดจ้องหาเหยื่อที่ออกหากินตามเดิม พระจันทร์สีเลือดกลับมาสุกสกาว
เช่นตอนหัวค่ำ หรีดหรีงเรไร้องระงม ดังว่าเหตุการณ์อาเพศเมื่อครู่ไม่ได้
เกิดขึ้น

พันแสงวางร่างของเสือด่าตรงลานบ้าน จันทร์และคำป้อก่อกองไฟให้
สว่าง ส่องให้เห็นร่างสัตว์หน้าขน ตัวมันพอกๆ กับเด็กวัยสิบขวบ ลำตัว
สะบักสะบอมมีแผลจากการต่อสู้ ที่ท้องกระพือม เป็นสัญญาณว่ายังมีชีวิต

“สูยยังป่ฆ่ามันเหยียพันแสง” คำป้อบอก

“ซำจะเอามันเป็นเหยื่อล่อหื้อตัวอื่นๆ มาหา หรือไม่ก่หื้อมันพาเขา
ไปที่ผู่” พันแสงเอ่ย

“แล้วถ้ามันยกมาหื้อผู่เหมลละ” จันทร์ระแวง

“ซำดี ซำจะได้ฆ่ามัน” พันแสงอุ้มร่างของสัตว์ร้ายโยนเข้าไปในกรงไก่
และปิดประตูอย่างแน่นหนา

“ส่วนป้อเฒ่ากับแม่เฒ่า ขึ้นเฮือนไปนอนเสีย ได้ยินเสียงอะหยัง
อย่าได้ลงเฮือนมาเป็นอันขาดน้อ”

สองผู้เฒ่ารับคำก่อนจะเดินขึ้นเรือนไป

พันแสงหาผ้ามาพันแผลห้ามเลือด ก่อนจะหันไปหยิบท่อพันสุ่มไฟ
ให้แรงขึ้นอีก แล้วจึงมานั่งกอดเข่ามองนภาด้วยความหวนใจ

กำลังจะไปจากบ้านดงหลวงแท้ๆ ยังเกิดเรื่องไม่ดีอีก หรือเขาจะเป็น
ตัวชวยจริงๆ

ยิ่งตึก น้ำค้างยิ่งลงหนา หมอกล้อมจันทร์ อากาศเย็นจนพันแสง
ต้องหาผ้าคลุมกันหนาว น้ำค้างเกาะพราบนกิ่งไม้ใหญ่ก่อนจะร่วงดั่งเปาะ
เปาะ ชายหนุ่มนั่งท่อไหล่ นานๆ ทีก็หันไปยังกรงไก่

มันเจียบ...หยิบตะเกียงเดินเข้าไปส่องก็เห็นมันหลับเป็นตาย

กองไฟมอด เหลือเพียงถ่านแดงแสงเรื่อ เสียงนกกางเขนดงดั่ง
เจื้อยแจ้วสลับกับเสียงไก่ขันก้อง ดอยสูงเริ่มมีแสงทองสว่าง พระอาทิตย์ขึ้น
เป็นเช้าวันใหม่ หม่อมที่กอดเข้าพบบหลับสะดุ้งโหยง ตกใจที่รอบตัวสว่างแล้ว

บ้าจริง...เปลือหลับไปเสียได้ พันแสงตั้งสติรีบถอดผ้าคลุมออก
ทุกอย่างยังดูปกติ ไม่มีเลือดตัวใดออกมา

ลุกขึ้น ปรีไปที่กรงไก่ ส่องเข้าไปดูด้านใน

“เฮ้ย!” พันแสงสะดุ้งโหยง ขยี้ตาคิดว่าตัวเองตาฝาด ก่อนจะตั้งสติ
จ้องไปที่กรงอีกครั้ง ภาพที่เห็นยังเป็นเช่นเดิม

“แม่เฒ่าคำบ้อ ลงมาหาข้าหน่อย” เขาตะโกนขึ้นไปบนเรือน ไม่นาน
หญิงชราที่ลงมาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“มีอะหยังกา”

พันแสงกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ขึ้นไปยังกรงขัง “แม่เฒ่าไปผ่อเต๊อะ
ว่าหันเหมือนที่ข้าหันก่อน”

คำบ้อวางยง แต่ก็ทำตามที่เขาบอก และเมื่อสอดสายสายตาเข้าไปใน
ที่มีดนั้น อาการก็ไม่ต่างจากชายหนุ่มเท่าใด

“พุทโธ ธัมโม สังโฆ” หญิงชราร้องเสียงหลงจนจันทร์ที่ตามมาแปลกใจ

“มีอะหยังกาสู” ผู้เฒ่าจะเข้าไปหา แต่ภรรยายกมือห้ามไว้

“อย่าฟังมา” เธอพยายามเปิดกรงอย่างระวัง และขอให้พันแสงส่ง
ผ้าคลุมมา

จันทร์มองดูเมียรักคลุมผ้าเสื้อในกรง และอุ้มร่างมันออกมาด้านนอก
ชายชราอ้าปากค้าง เพราะบัดนี้เลือดตัวนั้นกลายเป็นผู้หญิงที่นอนนิ่งไม่ได้สติ!

“เป็นไปได้อย่างไร เลือดเย็น มันคือเลือดเย็น...” จันทร์เอ่ย แล้วหันไป

บอกพันแสง “สูเฝ้ามันอยู่นี่เน้อ ข้าจะไปฮ้องตุ๊ๆ หันทางานนี้เฮาคงฮับมือบ่ไหวแล้ว”

ห้องฟ้าในป่าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มตามการเดินทางของเทพทinker หญิงสาวสิบสามคนนั่งตัวลั่นอยู่ในถ้ำ พวกเขาไม่รู้วันเวลา หลังจากถูกเหล่าเสือผีไล่ต้อนออกมาจากหมู่บ้านและนำมาขังไว้ที่นี่

ราวกับเป็นฝันร้ายที่ไม่ยอมตื่น ยุวดีคอแห้งผาก เธอหิว เธอเหนื่อย เธอเป็นถึงสาวเปิดสะก๊าดจากเมืองกรุง แต่ทำไมเรื่องบ้าบอแบบนี้ต้องเกิดขึ้นกับเธอ

คิดผิดที่มาที่นี่...มันไม่มีอะไรดีสักอย่าง

“ฮือๆ” คิดแล้วน้ำตาสาวกรุงก็ไหลอาบแก้ม จนบัวซุ่มต้องเข้ามาปลอบ

“อดทนเดี๋ยเจ้าคุณยุวดี กำเดียวท่านนายอำเภอต้องมาช่วยเฮาแน่”

สาวบ้านดงหลวงลูบหลัง แต่ยุวดีกลับปิดมือ

“พ่อเฮงช่วยแบบนั้นจะช่วยอะไรฉันได้ ฉันเป็นแบบนี้เพราะเขารวมทั้งเธอ พ่อเธอ และไอ้พันแสงมนุษย์ประหลาดนั่นอีก ฮือๆ” ยุวดีเริ่มหมดลายความเป็นสาวแกร่ง

ผู้หญิงคนอื่นๆ มีสีหน้าไม่สู้ดีเช่นกัน

“ตอนนีเ้าโทษไปได้เจ้า เรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว หมู่เฮาโดนไล่ต้อนออกมาจากหมู่บ้านและติดอยู่ในถ้ำ จะลองหนีออกไป พวกมันเป็นร้อยก่อก่อเฝ้าอยู่ปากประตู” หลังจากฝูงเสือต้อนพวกเขาเข้ามา พวกมันก็รอคอยทำอยู่ที่ปากถ้ำ ไม่ยอมให้หนีไปไหน

“เธอต้องรับผิตชอบนะบัวซุ่มที่พาคันมาโดนจับ”

“ข้าเจ้าหรือว่าคุณยุวดีกันแน่ที่ต้องฮับผิตชอบ จำไปได้กว่าไผ่ที่ออกมาหาบ้อจายยามเมื่อคืนจนเกิดเรื่อง” บัวซุ่มเหลืออดเถียงสู้จนยุวดีตัวลั่น

“อ้อบัวซุ่ม! คอยดูนะ หากพ่อกูหรือแฟนกูมาช่วยกูได้ กูจะปล่อยให้พวกมึงโดนเสือกินเลีย แล้วก็กลับไปเผาบ้านดงหลวงให้ไม่เหลือซากเลย

คอยดูสิ” สาวกรุงชี้หน้าดำกราด บัวชุมทนมไม่ไหวเหวี่ยงมือไปตบหน้า

เผียะ!

ทุกคนเงียบกริบ

“แทนที่จะช่วยกันก็ดูว่าจะแก้ปัญหาจะได้อะ กลับเอาแต่ให้ โทษแต่คนอื่น
ก๊วนเคยหันว่าไผ่จะเห็นแก่ตัวเท่ามึงเลย อียูวดี”

ยูวดีถลึงตา ความโกรธวังพล่านไปทั่ว เธอพุ่งเข้าหาบัวชุมหมายจะ
เอาคืนสักขนาดสองขนาด แต่บัวชุมก็สู้ไม่ถอย ปล່อยทั้งหมัดทั้งเท้าตอบโต้
คนที่เหลือจึงรีบเข้าห้ามศึก

มีเสียงประหลาดดังก้องทั่วถ้ำ มันดังจนผนังหินล้วนสะท้าน ทำให้
สงครามย่อมๆ ของสาวกรุงกับสาวน้อยบ้านดงหลวงหยุดชะงักทันที

“พวกมันเข้ามาแล้ว” หนึ่งในตัวประกันมีสีหน้าตื่นตระหนก

เมื่อรู้ว่าพวกมันกำลังเข้ามาในถ้ำ ยูวดีก็ตัวสั่นด้วยความกลัวและ
กอดตันจนต้องกรีดร้องอีกครั้ง

“กรีด!”

“หุบปาก!”

เสียงตะคอกดังจนไม่มีใครกล้าปริปาก มีร่างหนึ่งเดินเข้ามา
ไม่ใช้เสื้อ...

“มีคนมาช่วยเรา” ยูวดีเริ่มมีความหวัง มองแสงคบไฟที่กำลังไล่ต้อน
ความมืด คนที่เดินเข้ามาเป็นหญิงสาวแต่งกายทะมัดทะแมงเช่นนักรบ

“จะเสียงดังไปก่อนบ่มีไผ่มาช่วยได้หรอก” คนแปลกหน้าเอ่ย

ยูวดีขยับตัว หวังจะอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ

“เธอเป็นใคร เป็นคนของพ่อฉันหรือเปล่า”

หญิงสาวปริศนามองหน้าคนกรุง ก่อนจะกระตุกมุขปากและผลักเธอ
เต็มแรง

“ว้าย!”

“อีคนนี่แหละ เสียงดังโววายกว่าไผ่ ถ้าสู้ยังบ่หุบปาก ข้าจะเอามืด

ปาดคอสูง” นักรบหญิงชี้หน้าชู ก่อนที่ปากถ้ำจะเริ่มมีคนทยอยเข้ามา ทั้งหมด
แต่งกายเช่นเดียวกับหญิงคนแรก แต่กลับไม่มีเสื้อสักตัว

พวกเขาถือเชือกเส้นยาว ก่อนที่แม่สวมนักรบจะสั่งให้มัดมือทุกคนไว้
ด้วยกัน

บัวซุมและคนอื่นๆ จำต้องสงบปากสงบคำ ไม่รู้ว่าที่กำลังเผชิญอยู่
คือคน เลือ หรืออาจจะเป็ผี

“ห้ามเสียงดัง ถ้าบ่อยากโดนคนหมู่นี้ฆ่า” บัวซุมกระซิบเพราะกลัว
สาวกรุงจะสติแตกอีก

ยุวดีตัวลั่น พยายามนิ่ง แต่ยามใดที่ถูกเหล่าคนแปลกหน้าชู เธอ
อยากจะร้องให้ออกมาให้ได้

‘นิรุต...คุณอยู่ที่ไหน ช่วยฉันด้วย’

เมื่อมัดมือเรียบร้อย กลุ่มนักรบก็ดึงเชือกให้ทุกคนเดินตามกันมา
จนถึงปากถ้ำที่มีแสงรำไร เมื่อโพล่พ้น แสงทองของวันใหม่ส่องให้เห็นชัด
ฝูงเสือหายไปแล้ว แต่เป็นกลุ่มคนเข้ามาแทนที่ นับรวมกันตอนนี้น่าจะเกิน
ร้อยคน

บุรุษหนึ่งสีหน้าดุดัน เขามองมายังหญิงตัวประกันแล้วตะคอกเสียงดัง
“ขึ้นลื้อไป”

ลูกสมุนคนอื่นหยิบเอาไม้เอาเส้มาฟาดขูให้ทุกคนรีบทำตามอย่าง
เร็วไว

สาวบ้านดงหลวงหวาดกลัว ร้องให้ระงม พวกเธอถูกต้อนขึ้นเกวียน
ที่จอดหนึ่งกว่าสิบเล่ม ซึ่งเล่มอื่นๆ ต่างบรรทุกลูกธนูที่ถูกปล้นมาจากบ้าน
ดงหลวง กลิ่นเลือดคละคลุ้งชวนสยดสยอง

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” ยุวดีกระซิบถาม

“คนหมู่นี้อาจจะเป็พวกเดียวกับเสือที่บุกหมู่บ้านเฮา หรือบ่แน่
หมู่เขาอาจจะเป็เสือเย็น” บัวซุมเดาตามที่เห็น

“ข้าบอกแล้วบ่แม่นกา ว่าบ่หื้ออู้กัน อยากรอดชีวิตกาว่าไต่” สตรี

นางหนึ่งเดินเข้ามาจับผิด เธอยกตาหมายจะฟัน ทำเอายุติร้องกรี๊ด
“หยุดก่อนดวงอิน จำได้ก่าว่าเธอต้องเอาแม่หญิงที่ยังเป็นคนอยู่”
เสียงตำหนิจากสตรีอีกคนทำให้ ‘ดวงอิน’ มองค้อนและเดินหนีไป
เสีย คนที่ห้ามจึงเดินเข้ามาใกล้

“ข้ารู้ว่าพวกสูก็ัว แต่ระหว่างนี้ข้าบทำอะหยังสู ขอหื้อเสียบกันไว้ก่อน”

“จะพาหมูเฮ่าไปที่ไหน” บัวซุมรวบรวมความกล้าถาม

“ไปเมืองสาปเสื่อ”

“ไปยะหยังหัน”

“ถ้าถึงแล้วสูจะสูเอง” นักรบหญิงตอบแค่นั้น ก่อนจะสั่งให้ขบวนเริ่ม
เดินทาง เกวียนเล่มแรกจึงเคลื่อนที่ทันที ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความ
เงียบเชียบ

ฟ้าเริ่มสว่างขึ้นเรื่อยๆ เห็นขบวนสุดท้ายจากไปแล้ว แต่คนที่ออก
คำสั่งยังหันไปมองข้างหลังอยู่บ่อยๆ

“เป็นอะหยังกา ปีนฟ้า” ชายหนุ่มตัวสูงสังเกตเห็น “หรือสูยังห่วง
สร้อยคำอยู่”

หญิงสาวถอนหายใจ “แม่แล้ว หล้าวงค์ ข้าหวังว่าสร้อยคำจะตวย
มา”

“สร้อยคำคงโดนฆ่าแล้ว” ดวงอินเดินเข้ามาสมทบ

“สร้อยคำเป็นคนคิดแผนนี้เอง นางสั่งเป็นมันเป็นเหมาะว่า หากตะวัน
ขึ้นแล้วนางยังบปีกมา อयरอ หื้อออกเดินทางทันที”

‘ป็นฟ้า’ เม้มปาก ขณะที่ ‘หล้าวงค์’ เข้าไปตบบ่า

“เฮ่าต้องไปแล้ว”

เธอพยักหน้าพร้อมกับเดินตามไป แม้จะพยายามเข้มแข็ง แต่ก็
ไม่วายหันกลับไปมองหลัง หวังว่าจะเห็นพี่สาวที่รักตามมาทัน